

סנסציית הטיקטוק

הערב

אל קנדי

סחף לקמפוס 3

אל קנדי

התוצאה

רומן מחוץ לקמפוס

מאנגלית: יעל צוק

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מארח 'מחוץ לקמפוס' לחצי כאן

אל קנדי
התוצאה

Elle Kennedy
THE SCORE
An Off Campus Novel

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן-זיליאני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2015. by Elle Kennedy
Hebrew language copyright © 2022 Ahavot
Published by arrangement with
Trident Media Group LLC, New York

מהדורה חדשה

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2022

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

מסת"ב 978-965-7029-80-0 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

1 אלי

אנחנו יכולים לדבר?
בבקשה???

מה נהיה, אלי, אחרי כל מה שעברנו, מגיה לי יותר מזה.
לא התכוונת כשאמרת שזה נגמר בינינו, נכון?
את מוכנה בבקשה פאקינג לענות לי?
את יודעת מה? זין עם זה. את רוצה להמשיך להתעלם
ממני? בסדר,
מה שבא לך.

שש הודעות טקסט מחכות לי, כשאני בודקת את הטלפון שלי בדרך
החוצה ממרכז הכושר של הקמפוס ביום שישי בערב. כל ההודעות הן
משון, האקס-שלי-החל-מאתמול. וגם אם אני שמה לב לכך שיש שם
התקדמות רגשית מתחנונים לעצבים, אני מוצאת את עצמי נתקעת על
טעות הכתיב שלו.

“מגיה, לי יותר מזה.”

מגיע, לא מגיה. ואני בספק אם אפשר להאשים כאן את התיקון
האוטומטי, מכיוון ששון הוא לא בדיוק העיפרון הכי מחודד
בקלמר.

טוב, זה לא לגמרי נכון. יש דברים שהוא ממש חכם בהם. כמו

בייסבול – ברצינות, הבחור הזה יכול לשלוף נתונים סטטיסטיים מהתחת שלו, אפילו נתונים ישנים משנות השישים. אבל ספרים זה לא הצד החזק שלו. גם **חבר מצטיין** לא ממש נכנס לרשימת ההצלחות שלו, לפחות לא בימים האחרונים.

אף פעם לא רציתי להיות אחת מהבנות האלה, שנפרדת ומשלימה עם אותו בחור שוב ושוב. באמת חשבתי שאני יותר טובה מזה. אבל על **שון מק'ול** הייתי דלוקה מאז השנה הראשונה שלי באוניברסיטת בראייר. הוא שאב אותי אליו עם מראה-הסטודנט-בקולג' יוקרתי ועם החיוך הזה של ילד קטן. החיוך המדהים, העקום מעט, עם גומות חן ומלא בהבטחות.

אני שוב מעיפה מבט בטלפון שלי. העייפות מתפשטת בגופי כמו הקיסוס על הבניין שמאחוריי.

אוף. על מה הוא רוצה לדבר? אמרנו כל מה שהיה לומר בליל אמש.

כשאמרתי לו שנמאס לי, לפני שיצאתי בסערה מבית האחוה שלו, התכוונתי לזה.

נמאס לי. זו הפרידה הרביעית שלנו בשלוש שנים. אני לא יכולה להמשיך לעשות את זה לעצמי; המעגל המעוות הזה של הנאה ושל כאב-לב, במיוחד כשהאדם שאיתו אני אמורה לבנות עתיד נחוש בדעתו לעזור אותי.

ועדיין, הלב שלי כואב. קשה לשחרר מישהו שהיה חלק כל כך גדול מחייך במשך כל כך הרבה זמן.

וזה קשה עוד יותר כשהאדם הזה מסרב לשחרר אותך.

אני נאנחת, ממחרת במורד המדרגות אל עבר השביל מרוצף האבנים המתפתל בקמפוס.

בדרך כלל אני לוקחת את הזמן להתפעל מהנוף – הבניינים העתיקים היפיפיים, הספסלים מברזל יצוק והעצים הגדולים וצילים – אבל הלילה אני רק רוצה לטוס בחזרה לחדר שלי במעונות, למשוך את השמיכה שלי מעל לראש ולהשאיר את העולם בחוץ. למזלי, אני לגמרי יכולה לעשות את זה, כי השותפה שלי לחדר, האנה, נסעה

לסוף השבוע, מה שאומר שהיא לא תהיה כאן כדי להטיף לי על הסכנות הרגשיות בכך שאתפלש לי באומללותי.

מה שכן, היא לא הטיפה לי הרבה בלילה. לא. מה שהיא כן עשתה היה לקחת אחריות על המצב ולהיכנס לתפקיד החברה הכי טובה באופן מושלם. ברגע שנכנסתי לחדר, אחרי שעזבתי את שון, האנה חיכתה לי בחדרנו המשותף עם קופסת גלידה, עם חבילת טישו ועם שני בקבוקים של יין אדום, והיא נשארה ערה חצי לילה, כשהיא מעבירה לי טישו ומקשיבה למלמולים הבלתי מובנים שלי.

פרידות זה חרא. אני מרגישה כישלון. לא, אני מרגישה שאני תבוסתנית. העצה האחרונה שאמי נתנה לי לפני שנפטרה הייתה לא לוותר אף פעם על אהבה. בעצם, היא החדירה בי את זה זמן רב לפני שחלתה. אני לא יודעת את כל הפרטים, אבל בבית שלי זה לא היה סוד שהנישואין של הוריי היו בסכנה יותר מפעם אחת במהלך שמונה עשרה השנים שלהם יחד. והם התגברו על זה. הם עברו על זה.

בכל פעם שאני חושבת על זה שעזבתי אתמול את שון, אני מרגישה בחילה.

אולי הייתי צריכה להילחם עלינו יותר. אני יודעת שהוא אוהב אותי. אילו היה אוהב אותך, הוא לא היה נותן לך אולטימטום, מזמזם בראשי קול נוקשה. עשית את הדבר הנכון.

גרוני מתכווץ כשאני מזהה את הקול שבתוך ראשי. זה קולו של אבי, שהוא התומך הנלהב ביותר שלי. בעיניו אני לא יכולה לטעות. ממש חבל ששון לא יכול לראות אותי דרך העיניים האלה.

הטלפון שלי רוטט, כשאני נמצאת חמש דקות מבית בריסטול, שם אני חולקת דירת שני חדרים עם האנה.

חרא. עוד הודעה משון.

וחרא כפול, כי כתוב שם:

אני כל כך מצטער שקיללתי אותך, בייבי, לא התכוונתי.
אני פשוט מבואס. את הכול בשבילי. אני מקווה שאת
יודעת את זה.

הודעה נוספת מגיעה:

אבוא אלייך אחרי השיעור. נדבר.

אני נעצרת בפתאומיות, נחרדת. אני לא פוחדת משון, לפחות לא במובן הפיזי. אני יודעת שהוא בחיים לא יניח עליי יד או יתפרץ בזעם מטורף. אבל אני חוששת מהיכולת שלו לשכנע אותי במתיקות. הוא כל כך טוב בזה. כל מה שהוא צריך לעשות זה לקרוא לי כייבי ולחייך את החיוך המקסים הזה, והלך עליי.

כעס, חרדה ומורת-רוח נלחמים על תשומת לבי, כשאני קוראת שוב את ההודעות שלו. הוא מבלף. הוא לא יבוא ללא הזמנה, נכון?

פאק, פאק.

באצבעות רועדות אני מוצאת את המספר של האנה. שני צלצולים אחר כך קולה המרגיע של חברתי הטובה ביותר נשמע מעברו השני של הקו.

"היי, מה נשמע? את בסדר?"

אני שומעת מלמול רך ברקע. קול נשי – זאת גרייס אייברס, החברה של לוגן. זה אומר שהאנה והחבר שלה גארט כבר נסעו לסוף השבוע שלהם בכוסטון. היא הזמינה אותי לבוא איתם, אבל דחיתי את ההצעה, כי לא רציתי להיות גלגל חמישי. שני זוגות מאוהבים בטירוף ואני? לא, תודה.

עכשיו אני מצטערת שלא נעניתי להזמנה, משום שאהיה לבד בסוף השבוע ושון רוצה לדבר.

"שון יבוא אליי הערב," אני פולטת.

האנה מתנשפת, "מה? לא! למה את מסכימה..."

"לא הסכמתי לכלום! הוא אפילו לא שאל אותי אם זה בסדר. הוא

פשוט שלח הודעה שהוא יבוא."

"מה לעזאזל?" היא נשמעת לא מרוצה, ממש כמו שאני מרגישה.

"אני יודעת, בסדר?" פאניקה מתפשטת בי. "אני לא יכולה לפגוש

אותו, האן. עדיין קשה לי מדיי עם הפרידה. אם הוא יבוא, אני עוד יכולה להסכים לקבל אותו בחזרה.
"אלי –"

"את חושבת שאם אכבה את כל האורות ואנעל את הדלת, הוא יניח שאני לא בבית ויילך?"

"אם אני מכירה את שון, הוא יחכה בחוץ ליד הדלת כל הלילה." האנה מקללת. "את יודעת מה? לא הייתי צריכה להסכים לנסוע למשחק ההוקי הזה של ה'ברואינז'. אני צריכה להיות בבית, איתך. חכי. אני אגיד לגארט להסתובב ולנסוע בחזרה –"
"מה פתאום," אני קוטעת אותה. "אתם לא מבטלים את הנסיעה שלכם בשבילי. זו ההזדמנות האחרונה שלכם לעשות משהו כיפי."

החבר של האנה הוא קפטן קבוצת ההוקי של ברייאר, וזה אומר שלוח האימונים והמשחקים שלו יהיה עמוס עכשיו, כשהעונה התחילה. וזה אומר שהאנה לא תראה אותו הרבה. אני לא מוכנה להיות זאת שתהרוס סוף שבוע חופשי נדיר שיש להם יחד.
"אני רק רוצה להתייעץ." אני מתקשה לבלוע. "אז בבקשה, תגידי לי מה לעשות. אולי אשאל את טרייסי אם אני יכולה להתנחל בחדר שלה?"

"לא, את לא רוצה להיות בבריסטול, אם שון משוטט במסדרונות. אולי מייגן – לא, חכי, החבר החדש שלה נמצא בעיר בסוף השבוע הזה. הם בטח ירצו להיות לבד." האנה נשמעת מהורהרת. "מה לגבי סטלה?"

"היא וג'סטין רק עברו לגור יחד בשבוע שעבר. לא נראה לי שהם ירצו אורחת ברגע האחרון."
"חכי שנייה."

עוד הפסקה ממושכת.

אני שומעת את קולו המעומעם של גארט, אבל אני לא מצליחה להבין מה הוא אומר. ואז האנה חוזרת. "גארט אומר שאת יכולה להישאר בחדר שלו בסוף השבוע הזה. דין וטאק יהיו בבית, כך

שאם שון יבין לאן הלכת ויקפוץ לשם, הם יסלקו אותו." מלמול ממלא שוב את הרקע. "את יכולה לישון בחדר של גארט," היא מוסיפה.

גל של חוסר החלטיות עובר בי. כלומר, זה מגוחך. אני לא מאמינה שאני בכלל שוקלת לתת לשון לסלק אותי מהחדר שלי. אבל המוח שלי מוצף בתמונות שלו דופק לי על הדלת, או גרוע מכך – דופק לי קטע כמו בסרט 'אמרי לי כן' ועומד מחוץ לחלון שלי עם רמקול נייד. אוי, מה אם הוא ישים את השיר של פיטר גבריאל? אני שונאת את השיר הזה.

"את בטוחה שזה בסדר?" אני שואלת.

"בטח. לגמרי בסדר. ממש עכשיו לוגן שולח הודעה לדין ולטאק כדי להודיע להם. את יכולה ללכת לשם מתי שתרצי."

אני חשה הקלה, עם קמצוץ של רגשות אשמה. "תשימי אותי על ספיקר? אני רוצה לדבר עם גארט."

"בטח. שנייה."

כעבור דקה נשמע קולו העמוק של גארט גרהם. "יש סדינים נקיים בארון, ואולי כדאי שתביאי כרית משלך. וולסי חושבת ששלי רכות מדי."

"הן באמת רכות מדי," מוחה האנה. "זה כמו לישון על מרשמלו רטוב."

"זה כמו לישון על ענן צמרירי," מתקן גארט. "תאמיני לי, אלי, הכריות שלי מעולות. אבל עדיין, כדאי שתביאי כרית משלך, לכל מקרה."

אני צוחקת, "תודה על הערכון. אבל אתה בטוח שזה בסדר? אני לא רוצה להטריח."

"הכול בסדר, מתוקה. רק תעפעפי בעיניים הכחולות הגדולות האלה לעבר טאק, והוא יבשל לך ארוחת ערב נחמדה. אה, ולוגן פוקד על דין לא להתחיל איתך, אז לא תצטרכי לדאוג לגביו."

כן. בטח. דין הייורדדי לורנטיס הוא הפלרטטן הגדול ביקום. בכל פעם שאני רואה אותו הוא מנסה להיכנס לי למכנסיים. ואני

אפילו לא יכולה להרגיש שאני מיוחדת, כי הוא מנסה להיכנס למכנסיים של כולך.

אבל אני לא דואגת. אני יודעת איך להתמודד עם דין, וטאקר יהיה מחסום טוב ביני לבין השותף החרמן שלו.

"אני ממש מעריכה את זה," אני אומרת לגארט. "ברצינות, אני חייבת לך."
"לא."

האנה מדברת. "תשלחי לי הודעה כשאת מגיעה לשם, בסדר? ואז תכבי את הטלפון שלך כדי ששון לא יוכל להטריד אותך."

כבר אמרתי כמה אני אוהבת את ה'חברה הכי טובה' שלי? אני מסיימת את השיחה ומרגישה הרבה יותר טוב. אולי זה רעיון טוב לצאת מהמעונות לסוף השבוע. אני יכולה לראות את זה כחופשה קטנה ונחמדה, כמה ימים לנקות את הראש ולהתחבר לעצמי. וכל עוד טאקר ודין בסביבה, לא אתפתה להתקשר לשון. אנחנו צריכים הפעם פרידה נקייה. שום קשר, לפחות למשך כמה שבועות. או חודשים. או שנים.

למען האמת, אני לא יודעת אם אצליח לשרוד את הפרידה הזאת. אהבתי את הבחור הזה במשך שנים. ולשון יש הרגעים המתוקים שלו. כמו כל הפעמים שבהן הוא הופיע עם מרק כשהייתי חולה. וכשהוא – "התראת הידרדרות!"

פעמוני אזעקה נשמעים בראשי, מתריעים בפניי על הטיפשות שלי. לא. אני לא אתן לעצמי להידרדר לזה שוב. לא משנה אם הוא יכול להיות מתוק – משום שהוא יכול גם לא להיות מתוק, כפי שמוכיח הלילה שעבר.

אני מתנערת והולכת מהר יותר, נחושה לדבוק בתכנית. שון ואני זה סיפור שנגמר. אסור לי לשלוח לו עכשיו הודעה או לעשות דבר כלשהו שיגרום לכך שניפגש.

היום הראשון של קיום נטול-שון התחיל רשמית.

ד"ן

יום שישי בערב, ואני שרוע על הספה בסלון, שותה בירה בזמן ששתי בלונדיניות – שתי בלונדיניות שוות מאוד, עירומות מאוד – מוצצות זו לזו את הלשון מולי.
החיים שלי מעולים.

"הלילה הכי טוב שהיה לי אי-פעם," אני אומר באיטיות. המבט שלי דבוק אל המסלול, שעושות ידיה של קלי בזמן שהן גולשות אל עבר הציצים הזקופים של מישל. קלי לוחצת, ואני נאנח. "היה אפילו יותר טוב אם אתן, גבירותיי, הייתן מביאות את המסיבה לכאן."
הן מתנתקות זו מזו ללא נשימה, צוחקות בזמן שהן שולחות אליי מבט. "תן לנו סיבה לעשות את זה," קלי מתגרה בי.

אני מרים גבה, ואז מושיט יד כדי לתפוס את הזין שלי, קשה כמו אבן. אני נותן לו לחיצה איטית. "זאת לא סיבה מספיק טובה?"
מישל היא הראשונה שצועדת לעברי, הציצים שלה זזים והתחת שלה מתנדנד כשהיא מטפסת עליי ולוחצת את פיה אל פי. שנייה אחר כך קלי מתכרבלת לצירי, השפתיים החמימות, הרכות שלה מתחברות אל הצוואר שלי. אלוהים, הזין שלי כל כך קשה עד שזה כואב, אבל שתי האלילות האלה נחושות לגרום לי להתחנן. הן מענות אותי בנשיקות. נשיקות ארוכות, מתמשכות, רטובות, לשונות מרושעות, ליקוקים אסטרטגיים ונשיכות עדינות שנועדו להטריף אותי.

הייתי רוצה לומר שהשלישייה הקטנה והמלוכלכת הזאת שלנו היא חוויה חדשה בשבילי, או שהתווית של זונה-ממין-זכר שהדביקו לי החברים בקבוצת ההוקי היא מוגזמת. אבל זה לא נכון, והתווית הזאת מדויקת לגמרי. אני אוהב לזיין. אני מזיין הרבה. תתבעו אותי.

אני גונח, כשהאצבעות של קלי מקיפות את הזין שלי. "אלוהים, איך יש לי מזל כזה?"

"עדיין אין לך מזל," אומרת מישל, מעבירה את שיערה הארוך מעבר לכתפה.

”אתה גומר רק אחרי שאנחנו גומרות, זוכר?”

היא צודקת – הבטחתי, ואני מתכוון לעמוד בהבטחתי. בניגוד למה שהחברים הדפוקים שלי חושבים עליי, סקס מבחינתי זה לדאוג לאישה. או במקרה הזה, לנשים. שתיים.

נשים יפות. להוטות. שלא דלוקות רק עליי אלא גם זו על זו. היי, גן עדן? כאן דין די לורנטיס. תודה שאיפשרתם לי לבוא לבקר.

”טוב, אז נראה לי שאני צריך להתחיל,“ אני מכריז, ואז אני מוריד אותה אל הכרית ומקרב את הפה שלי אל שדיה. אני לוקח פטמה ומוציץ חזק, והירכיים שלה ניתקות מהספה בזמן שהיא נאנחת. בזווית העין אני רואה צל. קלי כורעת לידי ומלקקת את הפטמה השנייה של מישל. הו, אלוהים. אני גונח מספיק חזק כדי להעיר את המתים.

קלי שולחת אליי מבט ומחייכת אליי. ”חשבתי שקצת עזרה לא תזיק לך.“ היא מנשקת את בטנה השטוחה של מישל כל הדרך למטה, אל עבר חיבור שבין ירכיה של חברתה. תשכחו מגן עדן. זאת נירוונה.

אני חוזר על המסלול שעשתה קלי, השפתיים שלי נודדות על פני עור שזוף וקימורים מתוקים, עד שאני מגיע אל המקום שגורם לפה שלי להירטב. קלי כבר שם, מלקקת. אלוהים אדירים. אני לא בטוח שאני מסוגל לשלוט על עצמי מספיק זמן כדי לגרום לשתיהן לגמור. אני כבר קרוב מדי לקצה.

אני מתעלם מהפעימות שם למטה, מלחלח את השפה התחתונה, מקרב את הפה לעבר הכוס של מישל, ו... הפעמון המחורבן של הדלת מצלצל.

פאק. אני מביט לעבר מערכת הקולנוע הביתית. השעון הדיגיטלי על גגן הבלוריי מראה שמונה ושלושים. אני מנסה להיזכר אם אמרתי למישהו מהחבר'ה שהוא יכול לבוא לישון כאן הלילה, אבל לא דיברתי עם אף אחד מהשותפים שלי היום, והם לא כאן.

גארט ולוגן נסעו לפני שעה לבוסטון עם החברות שלהם, וטאקר לוקח הערב איזו בחורה לסרט.

"חכו רגע." אני מלקק את הירך של מישל בלטיפה מתגרה, ואז קם מהספה ומחפש את תחתוני הבוקסר שלי.

כשהזין שלי מוסתר, אני ממהר לפתוח את הדלת. כשאני רואה מי עומדת שם, אני מצמצם עיניים בחשדנות.

"תיזמון גרוע, מתוקה," אני אומר לחברה הכי טובה של האנה. "החברה שלך כבר נסעה. תחזרי ביום ראשון." אני עומד לסגור את הדלת. כן. אני בן-זונה גס רוח.

למרבה הצער, הבלונדינית על סף הדלת מכניסה מגף שלג שחור בין הדלת לבין המסגרת. "אל תהיה מניאק, דין. אתה יודע שאני כאן לסוף שבוע."

הגבות שלי מתרוממות בתדהמה. "סליחה, מה?" אני מסתכל עליה במבט בוחן, ואז אני מבחין בתיק הגב הרחוס מדיי המשתלשל מכתפה. ובמזוודה הקטנה הוורודה שלרגליה.

אלי הייז נאנחת עמוקות. "לוגן שלח לך הודעה לגבי זה. עכשיו תן לי להיכנס. קר לי."

אני מטה את הראש. ואז, לא כל כך בעדינות, אני בועט את רגלה החוצה. "חכי כאן. אני חוזר מייד."

"אתה צוחק עליי –"

הדלת נסגרת על הקריאה הזועמת שלה.

נאבק עם הכעס אני מזדרז לחזור אל הסלון, שם מישל וקלי אפילו לא מבחינות שחזרתי – הן עסוקות מדיי בהתמזמזות. לוקח לי כמעט דקה למצוא את הטלפון שלי, וכשאני מרים אותו סוף-סוף מהרצפה, אני מגלה שהחברה של האנה לא עבדה עליי.

על המסך מופיעות חמש הודעות שלא נקראו, וזה מה שקורה כשאתה חתיכת הבשר בתוך כריך לוהט של בחורות. סקס בשלישייה מנצח בדיקת הודעות בטלפון. זו לא התלבטות קשה.

לוגן: היי, אחי. החברה של וולסי, אלי, נוחתת אצלנו בדירה בסוף השבוע הזה.

שמור את הזין שלך בתוך המכנסיים. ג'י ואני לא במצב רוח מתאים לתת לך מכות רצח אם תנסה משהו. אבל ייתכן שוולטי תהיה במצב רוח אלים. אז: זין = מכנסיים = אל תציק לאורחת שלנו. האנה: אלי נשאתר אצלכם עד יום ראשון. היא במקום רגיש כרגע. אל תנצל אותה, אני מאוד לא אשמח אם כן. ואתה לא רוצה שאני אהיה לא-שמחה, נכון?

אני מגחך. האנה. דיפלומטית כמו תמיד. אני עובר במהירות על שתי ההודעות האחרונות.

גארט: אלי תישן בחדר שלי.
הזין שלך יכול להישאר בחדר שלך.

וואו, מה פתאום כולם מתעסקים בזין שלי?

התזמון שלהם לא יכול היה להיות גרוע יותר. המבט העגמומי שלי חוזר אל הספה. האצבעות של קלי נמצאות בדיוק במקום שהייתי רוצה שהאצבעות שלי יהיו עכשיו.

אני מכחכח בגרוני, ושתי הבנות מסתכלות לעברי. ההבעה של מישל מעורפלת בגלל תשומת הלב המיוחדת שהחברה שלה נותנת לה.

"ממש לא נעים לי לעשות את זה, אבל גבירותי, אתן צריכות ללכת," אני אומר להן.

שני זוגות עיניים נפערים למולי. "סליחה?" פולטת קלי.

"יש לי אורחת בלתי צפויה שמחכה בחוץ," אני רוטן. "וזה אומר שהבית הפך הרגע לאיזור שמוגבל לצפייה לכל מי שמתחת לגיל שמונה-עשרה." מישל מגחכת. "ממתי אכפת לך אם מישהו רואה אותך מזיין?"

זה נכון, בדרך כלל לא מזיז לי אם יש מישהו בסביבה. רוב הזמן אני אפילו מעדיף את זה ככה. אבל אני לא יכול לחשוף את ההתהוללות שלי בפני החברה של האנה. או בפני האנה וגרייס, לצורך העניין.

הבנים – למי אכפת, הם מכירים את התרגיל. אבל אני יודע שגארט ולוגן ממש לא יאהבו את הרעיון שאני מקלקל את החברות שלהם. ברגע שהם נכנסו לטריטוריית הקשרים-מחויבות, השותפים-לשעבר שלי לצייד הפכו לצדקנים. למען האמת, זה עצוב. "האורחת הזאת היא פרח עדין," אני אומר ביובש. "קרוב לוודאי שהיא תתעלף אם היא תראה את שלושתנו יחד. "אני לא." קולה העצבני של אלי נשמע מכיוון הדלת. אני עצבני לא פחות. הבחורה פשוט נכנסת לבית כאילו הוא שלה? לאאא.

"אמרתי לך לחכות בחוץ," אני נוזף בה. "ואני אמרתי לך שקר לי," היא יורה בחזרה. ונראה שאין לה שום בעיה עם העובדה שיש שתי בחורות עירומות במרחק של שלושה מטרים.

האורחות שלי מודדות במבטן את אלי, כאילו היא חיידק מתחת למיקרוסקופים שלהן. אחר כך הן מקמטות את אפן ומסיטות את מבטן כאילו היא, טוב, לא יותר מחיידק מתחת למיקרוסקופ שלהן. בנות נוטות להיות תחרותיות כשאני בסביבה, אבל הבנות האלה, כמובן, לא רואות באלי מתחרה.

אני לא בטוח שאני מאשים אותן. היא לובשת מעיל שחור נפוח, מגפיים וכפפות, והשיער הבלונדיני שלה מציץ מתחת לכובע סרוג בצבע אדום. זה השבוע הראשון של נובמבר – אין שלג, האוויר עוד לא ממש קר, ושום דבר לא מצדיק לבישת שכבות. אלא אם כן את משוגעת. ואני מתחיל לחשוד שאלי הייז היא אולי כזאת, משום שהבחורה הזאת צועדת במצח נחושה אל הסלון וקורסת על הכורסה שמול הספה. היא פותחת את רוכסן המעיל שלה, ותוך כדי כך מעיפה מבט אל האורחות שלי, ואז פונה בחזרה אליי. "למה שלא תעבירו את המסיבה הקטנה הזאת לקומה העליונה? אני אשאר כאן למטה ואצפה בסרט או משהו כזה."

"או שאת יכולה ללכת לחדר של גארט ולצפות שם בסרט," אני אומר בחדות. אבל למען האמת, זה לא משנה. היא כבר הרסה לי את

מצב הרוח, ואני לא מרגיש נוח להשתעשע עם שתי בחורות, כשרק אני והחברה הכי טובה של האנה נמצאים בבית.

אני נאנח ופונה אל הבנות, "פעם אחרת?"

אף אחת לא מוחה יותר מדיי. ככל הנראה, הגברת אלי לא הדגה רק לי את מצב הרוח, היא גם חרכה את האדמה המזוינת וזרתה עליה מלח כדי למנוע מהחרמנות להצליח לצמוח אי-פעם שוב.

אלי בקושי שמה לב לבנות שמתלבשות. היא עסוקה מדיי בלהוריד מעצמה אלף שכבות של בגדי חורף ולהשליך אותם על מסעד הכורסה. כשהיא מסיימת, היא נראית הרבה יותר קטנה, בטייץ שחורים ובחולצת פסים גדולה ממידותיה, ומהר מאוד היא מתרווחת לה על כורסת הקטיפה הגדולה.

אני מלווה את קלי ואת מישל אל הדלת, שם כל אחת מהן לועסת לי את הפנים. אחר כך שתיהן אומרות שהן יזכרו לי את הפעם הבאה. כשהן הולכות, השפתיים שלי נפוחות והזין שלי שוב קשה.

אני חוזר לסלון בפרצוף זועף המסרב לשכוח. "נהנית מזה?" אני שואל.

"נהניתי ממה?"

"לדפוק לי את הסקס."

אלי צוחקת. "יש איזו סיבה לכך שלא יכולת לקחת את בלונדינית ויותר-בלונדינית למעלה? לא היית חייב לסלק אותן בגללי."

"את באמת חושבת שהייתי יכול לזיין כשאני יודע שאת יושבת

כאן למטה?"

זה מזכה אותי בצחוק נוסף. "אתה מזיין בפומבי. כל הזמן. מה אכפת לך אם אני בבית?" היא נראית מהורהרת. "אלא אם כן ללכת לחדר שלך זאת הבעיה. האנה אמרה שאתה תמיד מתמזמז בסלון. מה הקטע? יש לך פשפשים במיטה או משהו?"

אני חורק שיניים. "לא."

"אז למה אתה לא רוצה לעשות את ענייני העירום שלך שם

למעלה?"

"כי –" אני עוצר, הכעס חוזר אל פניי. "זה לא עניינך. למה את כאן בכלל? בית בריסטול עלה באש?"
 "אני מסתרת," היא אומרת, כאילו אני אמור להבין. ואז היא מעיפה מבט בסלון. "איפה טאקר? גארט אמר שהוא יהיה כאן."
 "הוא יצא."

היא מבליטה את השפה התחתונה שלה. "טוב. זה דפוק. הוא לגמרי היה צופה איתי בסרט. נראה שאצטרך להסתפק בך."
 "הרסת לי את הסקס ועכשיו את מצפה שנבלה יחד?"
 "תאמין לי, אתה האדם האחרון שאני רוצה להסתובב איתו, אבל אני במשבר עכשיו, ואתה האדם היחיד כאן. אתה חייב לארח לי חברה, דין. אחרת אני אעשה משהו ממש מטומטם, וכל החיים שלי ייהרסו."
 אני נזכר שהאנה סיפרה לי שאלי מתמחה בדרמה. כן. נשמע ככה.
 "בבקשה?"

הבעת התחנונים שלה לא נעלמת. ועיניים כחולות תמיד עשו לי את זה. במיוחד כשהן שייכות לבלונדיניות חמודות עם ציצים יפים.
 "ניצחת," אני נכנע. "אני אארח לך חברה, בסדר?"
 היא נרגעת. "איזה סרט נראה?"

אנחה תקועה בגרוני. ליל שישי שלי הפך מסקס סוער בשלישייה לשמרטפות על החברה הכי טובה של החברה של החבר הכי טוב שלי. אה, והזין שלי עדיין קשה כמו אבן תודות לנשיקות הפרידה של קלי ושל מישל.
 ממש פאקינג מעולה.

2

אלי

השליטה העצמית שלי נמצאת בידיו של דין הייורד־די לורנטס, אדם הידוע כבעל אפס שליטה עצמית. כלומר אני בצרות. פאקינג צרה צרורה.

אבל אני לא אעשה את זה. אני לא אתקשר לשון. ולא משנה אם הוא שלח לי לפני עשרים דקות צילום של שנינו מהנסיעה שלנו למקסיקו בשנה שעברה. הוא השתמש באחת מאפליקציות המסגור האלה כדי לשרטט לב אדום גדול סביב הפנים של שנינו. זו הייתה נסיעה ממש טובה...

אני מסלקת הצידה את הזיכרונות וחוטפת את השלט משולחן הקפה. "יש לכם נטפליקס בטלוויזיה?" אני מעיפה מבט אל דין, שעדיין נראה מעוצבן מהנוכחות שלי. ואו שאני מדמיינת את זה – או שעומד לו. אבל אני מספיק נחמדה לא להציק לו בעניין, משום שלהגנתו ייאמר, כי כשהופעתי הוא היה רחוק חמש שניות בלבד מלקיים יחסי מין עם שתי בנות.

מבטי משוטט על החזה החשוף שלו. אני לא אשקר – החזה שלו פשוט מדהים, הבחור בנוי טוב. גבוה ורזה, עם שרירים מגולפים בשלמות. ויש לו קצת זיפים – זיפים בלונדיניים סקסיים שמכהים מעט את הלסת המסותתת שלו. זה ממש בזבז. אסור שמישהו כזה מאוס ייראה טוב כל כך.

"כן, יש לנו. בואי תבחרי משהו לצפייה," הוא עונה. "אני רק קופץ למעלה לעשות ביד ואחר כך אצטרף אלייך."
 "אוקיי, אני חושבת שמתחשק לי – חכה, מה אמרת?"
 אבל הוא כבר נעלם, עוזב אותי בוהה בפה פעור במסדרון הריק. הוא קופץ למעלה כדי לעשות מה? הוא צחק, נכון?
 אני, אומנם, יודעת שלא כדאי לי, אבל אני מדמינת את זה. דין למעלה בחדר שלו. יד אחת עוטפת את הזין שלו, והיד השנייה... סביב הביצים שלו? אוחות בחוזקה את הסדינים? או שאולי הוא עומד ותופס את דופן שולחן הכתיבה שלו, תווי פניו מתוחים והוא נושך את שפתו התחתונה?

ולמה אני בכלל תוהה איך הבחור הזה מאונן?
 אני מעיפה את המחשבה מהראש, לוחצת על השלט, עד שאני מוצאת את נטפליקס, ואז סורקת את שמות הסרטים החדשים.
 פחות מחמש דקות מאוחר יותר דין חוזר אל החדר. תודה לאל, הוא לבש מכנסיים. אבל ויתר על תחתוני הבוקסר שלו תוך כדי התהליך. ואת זה אני יודעת כי מכנסי הטריינינג שלו יושבים כל כך נמוך על ירכיו, עד שאני כמעט יכולה לראות... מקומות שאין לי שום עניין לראות.

החזה שלו עדיין חשוף, והלחיים שלו קצת אדמומיות.
 "אתה רציני? באמת עשית שם ביד עכשיו?" אני שואלת.
 הוא מהנהן כאילו זה לא עניין גדול.
 "מה, את חושבת שאני יכול לשבת במשך סרט שלם עם כאב ביצים?"

אני בוהה בו. "אז אתה לא יכול לשכב עם אף אחת כשאני כאן בבית, אבל אתה כן יכול לעלות למעלה ולעשות את זה?"
 חיוך מפתה נמתח על פניו. "הייתי יכול לעשות את זה כאן למטה, אבל אז את היית מתפתה לעשות את העבודה בשבילי. רק ניסיתי להיות נחמד."

קשה לי לא לגלגל עיניים, אז אני פשוט לא טורחת להילחם ברחף.
 "תאמין לי, הייתי שומרת את הידיים שלי לעצמי."

"כשהזין שלי ככה חשוף לגמרי? אין מצב. לא היית מסוגלת להתאפק."

הוא מרים גבה. "יש לי זין נהדר."

"אהה. אני בטוחה שיש לך."

"את לא מאמינה לי? אני יכול להראות לך תמונה." הוא מושיט יד לטלפון שעל שולחן הקפה, ואז הוא עוצר ובמקום זאת תופס בגומי של מכנסי הטריינינג שלו. "בעצם, אני יכול להראות לך את הדבר האמיתי אם את רוצה."

"אני לא רוצה. ממש לא." אני מחווה לעבר הטלוויזיה. "בחרתי את הסרט הזה. ראית אותו?"

דין מעווה את פניו מול פוסטר הסרט המופיע על המסך. "אלוהים. זה מה שבחרת? יש לפחות שלושה סרטי אימה שהיינו יכולים לראות. או את כל הסרטים של ג'ייסון סטטהם."

"בלי סרטי אימה," אני אומרת בתקיפות. "אני לא אוהבת שמבהילים אותי."

"בסדר. אז בואי נראה סרט פעולה."

"אני לא אוהבת אלימות."

פניו מביעות תסכול. "בובה, אני לא רואה סרט על –" הוא מצמצם עיניים לעבר המסך "מסע משנה־חיים של אישה לאחר שאובחנה במחלה סופנית." אין פאקינג סיכוי.

"זה אמור להיות ממש טוב," אני מוחה, "הסרט זכה באוסקר!"
"את יודעת איזה עוד סרטים זכו באוסקר? שתיקת הכבשים, מלמענות, מגרש השדים." הוא נשמע שבע־רצון מעצמו. "והם כולם סרטי אימה."

"אנחנו יכולים להתווכח על זה כל הלילה, אבל אני לא צופה בשום דבר שיש בו דם או כרישים או פיצוצים. תתמודד עם זה." דין מהדק את שיניו, ואז הלסת שלו נרפית והוא מוציא אנחה כבדה.
"טוב. אם אני צריך לסבול את הסרט הזבלי הזה, אני הולך קודם לעשן ג'וינט."

"מה שיעזור לך לעבור את זה, מתוק."

הוא הולך לעבר המסדרון, ממלמל דבר מה. "ככה," אני קוראת אחריו, שולפת במהירות את הטלפון שלי מכיס המעיל. "אתה יכול לקחת את זה איתך? אני עלולה להיכנע לפיתוי ולשלוח הודעה אם אשאר עם זה לבד." הוא מביט בי בתמיהה. "אל מי את מנסה לא לשלוח הודעה?" "אל האקס שלי. נפרדנו בלילה, והוא לא מפסיק לשלוח לי הודעות."

שתיקה קצרה. "את יודעת מה? את באה איתי." אני עוד לא מספיקה למצמץ, ודין כבר חוצה את החדר ומושך אותי מהכיסא. כשכפות רגליי מתחברות אל רצפת הפרקט, אני מאבדת שיווי משקל ונופלת ישר אל החזה המוצק שלו, האף שלי מתנגש בשריר חזה מעוצב. אני ממהרת לייצב את עצמי, חמושה במבט נוקב. "היה לי נוח, דפוק שכמוך."

הוא מתעלם ממני, חצי-מוביל, חצי-גורר אותי אל המטבח. ומכיוון שלא איפשר לי אפילו לקחת את המעיל שלי, אני מתחילה לרעוד ברגע שבו אנחנו יוצאים מהדלת האחורית. החזה החשוף של דין בוהק מתחת למנורה של הפאטיו. לא נראה שהקור מטריד אותו, אבל הפטמות שלו מתכווצות קצת באוויר הלילה הצונן.

"איכס, יש לך אפילו פטמות מושלמות," אני רוטנת. השפתיים שלו מתעוותות. "רוצה לגעת בהן?" "אה.. לעולם לא. אני פשוט מציינת שהן מושלמות בטירוף. כאלו, בפרופורציה מושלמת לחזה שלך." הוא משפיל מבט אל שרירי החזה שלו וחושב רגע. "כן, אני באמת מושלם. אני צריך להזכיר את זה לעצמי לעיתים קרובות יותר." אני נוחרת בבוז. "בטח, כי אתה לא מספיק מלא בעצמך גם ככה."

"יש לי ביטחון עצמי," הוא מתקן. "שחצן."

"ביטחון עצמי." הוא פותח את קופסת הפח הקטנה שלקח מהמטבח, ואני מזעיפה פנים כשהוא שולף משם ג'וינט מגולגל ומצית. "למה אני כאן בחוץ? אני רוטנת." אני לא רוצה לעשן מריחואנה. "בטח שאת רוצה." הוא מדליק ולוקח שאיפה עמוקה, ואז מדבר דרך ענן העשן שנפלט. "את מתוחה לגמרי ומתנהגת מוזר. תאמיני לי, את צריכה את זה."

"זה לחץ חברתי, אתה יודע."

הוא מחזיק את הג'וינט ומרים גבה. "קדימה, בייבי," הוא משדל אותי בקול מתנגן. "רק שאיפה אחת. כל הילדים המגניבים עושים את זה."

אני לא מצליחה להשתלט על הצחוק. "לך תזדיין."

"איך שבא לך." הוא שוב שואף, וניחוח המריחואנה אופף אותי. אני לא זוכרת מתי בפעם האחרונה התמסטלתי. אני לא עושה את זה לעיתים קרובות. אבל בכנות? אם יש לילה שמוצדק לנצל בו את השלווה שנותנת המריחואנה, זה הלילה הזה. "טוב, בסדר, תן לי את זה." אני מושיטה יד לפני שאהסס ואתחרט. דין זורח כשהוא מעביר את הג'וינט אליי. "זאת הגישה. אבל אל תספרי לוולסי. היא תהרוג אותי אם היא תחשוב שאני מקלקל את החברה הכי טובה שלה."

אני מהדקת את שפתיי סביב הג'וינט ושואפת את העשן לתוך ריאותיי, מנסה לא לצחוק אל מול החרדה האמיתית שעל פניו של דין. הוא פוחד מהאנה – ובצדק. לבחורה יש לשון חדה, והיא לא פוחדת להשתמש בה. לכן אני אוהבת אותה.

אנחנו מבליים את הדקות הבאות בהעברת הג'וינט הלוך ושוב בשתיקה, כמו זוג חוליגנים שעומדים מאחורי תחנת דלק. זו הפעם הראשונה שאנחנו מבליים זמן יחד, וזו הרגשה משונה לבלות בחצר עם דין די לורנטיס נטול החולצה. אם להיות כנה, אני לא לגמרי קולטת את הבחור. הוא שחצן, פלרטטן... שטחי.

מגעיל מצידוי לחשוב כך, אבל אני לא יכולה להכחיש שזה מה שעולה במוחי בכל פעם שאני רואה את דין. האנה אמרה לי שהוא

עשיר כקורח, ולגמרי רואים את זה. לא במוכן הרברכני של תראור- איך-אני-שוחה-בכסף, אלא באופן שבו הוא מתהלך לו כאילו כל העולם בכף ידו.

יש לי תחושה שהוא אף פעם לא חווה אפילו שנייה אחת של קושי בחייו. כשמתכלים עליו, פשוט יודעים שהבחור הזה מקבל כל מה שמתחשק לו, מתי שמתחשק לו.

כן. וככל הנראה המריחואנה גורמת לי להיות פילוסופית וגם שיפוטית.

"אז זרקו אותך?" הוא שואל לבסוף ומתבונן בי לוקחת שאיפה נוספת.

אני נושפת את העשן ישר לתוך הפרצוף שלו. "לא זרקו אותי. אני זאת שגמרה את הסיפור."

"זה אותו בחור שתמיד היית איתו? הבחור מהאחוזה? סטן?"

"שון. וכן. אנחנו יוצאים ונפרדים מאז השנה הראשונה בקולג'."

"אלוהים. זה יותר מדיי זמן להזדיין עם אותו אדם. הסקס היה

משעמם?"

"למה כל דבר אצלך קשור תמיד לסקס?" אני מחזירה לו את

הג'וינט. "ולדיעתך – הסקס היה בסדר."

"בסדר?" הוא מגחך. "וואו, איזו המלצה נלהבת."

אני כבר מתחילה להרגיש את השפעות המריחואנה, הראש שלי

קליל והגוף נינוח, וזאת כנראה הסיבה היחידה לכך שאני ממשיכה

לדבר. בימים כתיקונם לא הייתי מעלה בדעתי לגלות דברים לבחור

הזה.

"אני מניחה שזה כבר לא היה הכי טוב לקראת הסוף," אני מודה.

"אבל אולי זאת הסיבה שבגללה רבנו כמעט כל הזמן מאז הקיץ."

"אבל זאת לא הפרידה הראשונה, נכון? למה את ממשיכה

לחזור אליו?"

"כי אני אוהבת אותו." אני מתקנת את עצמי. "אהבתי אותו."

אלוהים, אני כבר ממש לא יודעת.

"בפעמיים הראשונות שבהן נפרדנו זה לא היה מפני שמישהו

מאיתנו עשה משהו לא בסדר. חשבתי שאנחנו מתחילים להיות רציניים מדיי, מהר מדיי. זו הייתה שנה ראשונה בקולג', והתחושה הייתה שאנחנו צריכים יותר התנסויות מיניות וכל הקשקוש הזה."

"התנסויות זה כף," הוא מסכים. "פעם אחת הייתה לי התנסות ממש לוהטת, ששפכה סירופ מייפל על הזין שלי ואחר כך ליקקה את הסירופ."

"איכס," אני מגלגלת עיניים. "בעצם, כל עניין ההרפתקאות המיניות היה דפוק. יצאתי עם כמה בחורים, והם כולם היו מגעילים לגמרי. זה גרם לי להבין כמה טוב היה לי עם שון."

דין מפריח עוד ענן עשן. "בסדר. אבל אז שוב נפרדתם." "כן." הזיכרון מעלה בי פרץ של רוגז. "בפעם ההיא זה היה מפני שהוא נהיה שתלטן בצורה מטורפת. אחד מחברי האחווה שלו ניסה להתחיל איתי באיזו מסיבה, ושון החליט שאסור לאף אחד להסתכל עליי יותר לעולם. הוא התחיל להגיד לי איך להתלבש, שלח לי כל הזמן הודעות כדי לשאול איפה אני ועם מי אני נמצאת. הרגשתי חנוקה."

עכשיו תורו של דין לגלגל עיניים. "אומרת הבחורה שחזרה אליו שוב אחרי זה."

"הוא הבטיח שזה יהיה שונה הפעם. וככה באמת היה. הוא הפסיק להיות תלתי והתנהג אליי אחר כך ממש יפה."

דין לא נראה משוכנע, אבל לא אכפת לי. אני לא מתחרטת על כך שהסכמתי לקחת את שון בחזרה. אחרי שנתיים וחצי עם הבחור ידעתי שיש לנו משהו ששווה להילחם עליו.

"מה שמביא אותנו אל פרידה מספר ארבע," דין מטה את ראשו בסקרנות. "מה קרה?"

תחושת אי-נוחות לופתת את החזה שלי. "אמרתי לך. רבנו המון." "על מה?"

המילים נשפכות החוצה לפני שאני מספיקה לעצור אותן. לעזאזל, הוא הכניס נוזל אמת או משהו דומה לתוך המריחואנה? "בעיקר על

סיום הלימודים ועל מה שנעשה אחרי הקולג'. התכנית שלי הייתה תמיד לעבור ללוס אנג'לס ולהתמקד בקריירת המשחק שלי." או ניו יורק... אבל אני לא מזכירה את זה באזניו של דין. עדיין לא קיבלתי החלטות, ודין הוא האדם האחרון שאיתו ארצה לדון במהלכי קריירה משמעותיים, משני־חיים. הבחור הזה עמוק בערך כמו שלולית.

"שון היה בסדר עם זה כשרק התחלנו לצאת, אבל הקיץ הוא החליט פתאום שהוא לא רוצה שאהיה שחקנית. למעשה, הוא בכלל לא רוצה שאני אעבוד." אני מזעיפה פנים. "הוא הכניס לעצמו לראש שהוא הולך לעבוד בחברת הביטוח של אבא שלו בוורמונט, ושאני הולכת להיות עקרת בית מאושרת שמחכה לו עם ארוחת הערב כשהוא חוזר הביתה."

דין מושך בכתפיו. "אין שום דבר רע בלהיות עקרת בית." "מוכן שלא, אבל אני לא רוצה להיות עקרת בית," אני אומרת בתסכול. "השקעתי כמעט ארבע שנים של קריעת־תחת כדי להשיג את התואר הזה בדרמה. אני רוצה להשתמש בו. אני רוצה להיות שחקנית, ואני לא יכולה להיות עם מישהו שלא תומך בי. הוא –" אני משתהה, נושכת את שפתיי.

"הוא מה?"

"שום דבר. שכח מזה." אני חוטפת את הג'וינט מהיד שלו ולוקחת שאיפה עמוקה. עמוקה מדיי, כי אני מתחילה להשתעל בטירוף בזמן הנשיפה. העיניים שלי מתמלאות לרגע דמעות, וכאשר הראייה שלי מתבהרת, אני רואה עיניים ירוקות רציניות צופות בי במבט בוחן.

"מה הוא עושה?" דין תובע לדעת בקול נמוך. "וכמה מכות מגיעות לו? אני וגארט יודעים לתת מכות, אבל אם את רוצה מישהו שישבור עצמות, אפשר לשחרר עליו את לוגן."

"אף אחד לא שובר לאף אחד את העצמות, מטומטם. שון לא עשה שום דבר נורא, ואני לא צריכה שתרכיב לו. הדבר היחיד שאני רוצה שתעשה הוא שתיקח את הטלפון המטופש הזה." אני תוחבת את

הטלפון הסלולרי שלי לתוך ידו של דין. "תרחיק את זה ממני בסוף השבוע הזה, בסדר? תחזיר לי אותו רק אם אבא שלי מתקשר, או האנה וסטלה. ומגו – אתה יודע מה? אני אברוק אותו כמה פעמים ביום תחת השגחתך. ככה תוכל לסטור לי אם אנסה לשלוח הודעה לשון." דין נראה מוטרד. "אז אני... מה, המשגיח שלך לענייני קשרים? אני זה שמוודא שלא תפלי?"

"כן. מזל טוב. סוף-סוף יש לך הזדמנות לעשות משהו מועיל עם הזמן שלך," אני אומרת בציניות.

הוא מטה את ראשו. "מה אקבל בתמורה?"

"את הסיפוק בידיעה שאתה עוזר למישהו שהוא לא אתה?"

"לאאא... אולי מציצה? אני אעשה את זה תמורת מציצה."

אני מרימה לעברו אצבע משולשת. "היית מת."

"בסדר, תעשי לי ביד."

"אל תהיה שמוק. בבקשה. אין לי שום כוח רצון כשמדובר בשון." וכאילו על פי אות, הטלפון רוטט בידו של דין, והאינסטינקט הראשוני שלי הוא לנסות לקחת אותו. הוא עושה צעד אחורה בזריזות, ואז מעיף מבט במסך. "זה שון," הוא מחייך. "הוא מתגעגע לטעם של השפתיים שלך."

אני באמת מרגישה דקירת כאב בלב. "כלל נוסף – אסור לך להגיד לי מה הוא אומר."

"את נותנת לי הרבה אחריות כאן, בובה. אני לא אוהב אחריות."

אני ממש המומה. "אתה מסוגל לטפל בזה, כובון. יש לי אמון בך." דין לוקח שאיפה אחרונה מהג'וינט, ואז מכבה אותו במאפיה וצועד לעבר דלת ההזזה מזכוכית. אלוהים, אפילו ההליכה שלו שחצנית. והוא נראה טוב כשהוא עושה זאת. המבט שלי נח בלי כוונה על התחת ההדוק שלו ועל האופן שבו מכנסי הטריינינג שלו נצמדו אליו. כן. אני בודקת לו את התחת. אני מתכוונת, זה תחת מרהיב. ואני אישה – אז איך אני יכולה לא לברוק?

"את ניגשת לזה באופן לא נכון, את יודעת. הדרך הטובה ביותר

להתגבר על מישהו היא סטוץ עם מישהו אחר. בהקדם האפשרי."

המילים שלו זורקות אותי החוצה מההתחפרות בתחת של עצמי.
 "אני עדיין לא מוכנה להיות עם מישהו אחר."
 "בטח שאת מוכנה. ברצינות. תמצאי לעצמך ריבאונד." דין מניף את ידו. "אני מתנדב כמחוות רצון טוב."
 אני פורצת בצחוק. "תמשיך לחלום."
 אבל בפאתי מוחי אני שוקלת את ההצעה. למעשה, ריבאונד זה לא רעיון רע כל כך. זה כמו כשנופלים מסוס – אנשים תמיד מייעצים לחזור מייד לרכוב, נכון? אולי זה מה שאני צריכה לעשות – לקפוץ מייד בחזרה על האוכף. אם בכלל, זו תהיה הסחת דעת מצוינת מהכאב שאני מרגישה בלבי.
 אבל אין ספק שעם דין אני לא אעשה את זה. לא. אני מעדיפה למצוא אוכף שלא כל הבנות בברייאר כבר רכבו עליו.
 "בואי ננעץ את זה," הוא מחליט.
 "אם בלנעוץ אתה מתכוון לתקוע סיכה ברעיון המטופש הזה ולהוציא ממנו את האוויר, אז בטח, בוא ננעץ את זה."
 דין עוצר ליד הדלת ומסתובב, עיניו הירוקות והמפתות סוקרות את גופי מכף רגל ועד ראש. "ככל שאני חושב על זה, ככה אני אוהב יותר את הרעיון להיות הריבאונד שלך." מבטו משתהה על החזה שלי.
 "אני ממש אוהב את הרעיון."
 אני מחניקה אנחה. "גארט הבטיח לי שלא תתחיל איתי בסוף השבוע הזה."
 "ג'י יודע שלא כדאי לו להבטיח הבטחות בשמי," עונה דין בחיוך.
 "אז אנחנו הולכים לראות את הסרט הזה או מה?"
 אני הולכת בעקבותיו פנימה. המוח שלי מעורפל מהמריחואנה, אבל במובן הטוב, וכשרדין עוצר כדי למשוך למעלה את המכנסיים שעמדו ליפול מירכיו המעוצבות, מסיבה כלשהי אני מתחילה לצחקק כאילו זה הדבר המצחיק ביותר שראיתי אי פעם.
 ההומור מתפוגג כשאנחנו מתיישבים על הספה, משום שדין נוחת ישר לירי, מניף יד שרירית אחת סביב כתפיי ומקרב אותי אליו. כאילו זה נורמלי לחלוטין.

אני מזעיפה פנים. "למה הזרוע שלך סביבי?"
 הוא מביט בי בתמימות. "ככה אני צופה בסרטים."
 "באמת? אז אתה שם את היד על גארט כשאתה צופה איתו
 בסרטים?"

"כמובן. ואם הוא נחמד אליי, אז לפעמים אני מחליק את היד שלי
 לתוך המכנסיים שלו." היד השנייה של דין מרפרפת על קו המותניים
 של הטייטס שלי. "תהיי נחמדה אליי, ואני מבטיח לך שאהיה עוד
 יותר נחמד בתמורה."

"זה לא יקרה." אני הודפת את ידו, אך לא לפני שניצוץ של חום
 ניצת בין רגליי. החזה החשוף שלו אלוהי, מתגרה בי, מתחנן לאצבעות
 שלי ללטף את כל השרירים המשורגים האלה. ויש לו ריח מעולה. כמו
 האוקיינוס. לא, כמו אגוז קוקוס. אני מרגישה מרחפת מכדי שאוכל
 לומר איזה ריח בדיוק, אך לא מספיק מרחפת כדי שלא אבחין עד כמה
 הכוס שלי עדיין מעקצץ בטירוף.

אוף, לעזאזל. נראה שחיי המין שלי באמת הידרדרו לגמרי, אם אני
 רוטטת כולי בנוכחותו של דין די לורנטיס.
 "מה עוד יש לנו לעשות?" הוא אומר.

אני מצביעה על הטלוויזיה. "לצפות בסרט."
 "אני מעדיף לצפות בך." הוא מרים את הגבות שלו ומוריד אותן.
 "את יודעת, כשאת צועקת את השם שלי כשאני גורם לך לגמור."
 הפעם אין שום רטט אצלי. רק צחוק שפורץ החוצה מפי בגלים
 בלתי נשלטים.

"אלוהים, את ממש גרועה לאגו של גבר." הוא נראה פגוע.
 אני לוקחת אוויר בין הצחקוקים. כן. אני מסטולית ורגועה ואין לי
 שום פילטרים, וזה אומר שאני יכולה לצחוק על דין כמה שאני רוצה
 ולהאשים אחר כך את המריחואנה.

"אני מצטערת, אבל אתה פאקינג יותר מדיי לפעמים." אני
 לא מצליחה להפסיק לצחוק. "בנות באמת קונות את המשפטים
 האלה?"

צליל לא מחמיא נפלט מפיו. "שימי כבר את הסרט הארור."

"בשמחה." אני לוחצת על השלט וזזה עד לקצה השני של הספה, מה שמשאיר מרחק של כמטר וחצי בינינו. לזכותו של דין ייאמר, כי הוא לא אומר מילה במשך כמעט שלושים דקות. המבט שלו נשאר ממוקד במסך, אבל מזווית העין אני לא מחמיצה את התנועות העצבניות שהוא עושה: מתופף באצבעותיו הארוכות על ירכיו. מעביר יד בשיערו. פולט אנחה בזמן שאנחנו צופים בדמות הראשית מכינה חביתה בזמן אמת. כשהיא יושבת ליד דלפק ומתחילה לאכול את החביתה – בזמן אמת – דין מתפרץ כמו הריגוע שרדום. "הסרט הזה חרא!" הוא נאנק בקול רם. "הנה. אמרתי את זה. הסרט החרא הזה דפוק!"

"אני חושבת שהוא טוב", אני משקרת. להחזיק מעמד בסרט הזה זה כמו לצפות בצבע מתייבש. גם המריחואנה שעישנו לא יכולה להפוך את החוויה הזאת למהנה יותר, אפילו קצת, אבל אני לא רוצה להודות שלא בחרתי טוב. אי אפשר לתת לבחור כמו דין לנצח.

אף פעם. הוא ימשיך להציק לי על זה עד קץ הימים. "אין מצב שאת אוהבת את הסרט הזה," הוא קורא. "אני כן," אני מתעקשת.

הוא לוטש בי עיניים במשך מספר שניות, אבל כישורי המשחק שלי באים כאן לעזר ומאפשרים לי להציג תמימות טהורה. "טוב, אז אני לא. זה שיא חדש לגמרי של ברוטליות."

"למה שלא תעלה למעלה ותעשה שוב ביד?" אני מציעה. שיט. זו הייתה טעות לומר את זה. עיניו הירוקות נדלקות מייד במבט פתייני.

בחיוך עצל הוא רוכן לעברי ואומר באיטיות, "מה דעתך שתעשי את זה בשבילי?"

הבחור חסר תקנה. "אנחנו שוב חוזרים לזה? אתה אי פעם מוכן לקבל לא כתשובה?"

"אני לא מכיר את המילה הזאת. אף אחד לא אמר לי את זה

מעולם. " הוא שוב מתקרב אליי, מניח את כף ידו על הכרית שבינינו ומעניק לכד לטיפה איטית. "בואי, בואי נהפוך את המסיבה זאת ליותר מעניינת. אנחנו לכד בבית... שנינו נראים טוב..."

אני מגחכת.

"זה יהיה כיף. סקס זה תמיד כיף."

"אני אוותר."

"בסדר, בלי סקס. מה עם קצת אוראלי?"

אני מעמידה פנים שאני חושבת על זה. "אני נותנת או מקבלת?"
"מקבלת. ואז נותנת. כי ככה זה הולך." הוא מחייך חיוך רחב. "את יודעת, מעגל החיים וכל זה."

אני לא יכולה שלא לצחוק. תגידו מה שתגידו על הבחור הזה, הוא, לכל הפחות, משעשע.

"מוותרת," אני אומרת שוב.

"רוצה להתמזמז?" הוא שואל בתקווה.

"לא."

"אני מנשק ממש טוב..." הוא משאיר את זה באוויר, כאילו כדי לפתות אותי.

"הא. וזה רק אומר שאתה לא. בכל פעם שבחור אומר שהוא מנשק טוב, הוא ממש גרוע."

"כן? יש לך הוכחות אמפיריות כדי לגבות את הטענה?"

"כמובן." למעשה, אין לי. ודין מכיר את המילה אמפירי? וואו,

אולי בתוך הראש היפה שלו יש עוד משהו, לא רק אוויר.

הוא נראה מוכן להתווכח איתי, אבל קוטעת אותנו מוזיקה רועשת מהטלפון שלו. אני מזעיפה פנים כשאני מזהה את המנגינה.

גברים. הם לא יקרדו שנייה אחת להוריד את מכסה האסלה, אבל יש להם זמן להוריד את שיר הנושא של ערוץ ESPN ולהפוך אותו לרינגטון שלהם?

דין מתרצה כשהוא רואה מי המתקשר. הוא עונה מייד.

"מקסוול! מה קורה?" הוא מקשיב, ואז מעיף לעברי מבט מלא-

תקווה. "רוצה ללכת למסיבה?"

אני מנידה בראשי לשלילה.
האדם שנמצא בצד השני של הקו נאלץ לסבול את האנחה
הדרמטית מדיי של דין.
"מצטער, גבר. אני לא יכול. אני עושה בייביסיטינג –"
אני נותנת לו מכה על היד.
– "והיא לא רוצה ללכת," הוא מסיים את המשפט בזמן שהוא
מסתכל בי. הוא שוב שותק לרגע. "לא, היא בוגרת לגמרי."
מה?

"אני עושה בייביסיטינג לאישה בוגרת, אחי. חברה של החברה
של גי". דין ממשיך לקשקש כאילו אני לא נמצאת בחדר. "אנחנו
רואים סרט על איזו אישה עם סרטן וזה חרא של סרט... טוב, סרטן זה
חרא באופן כללי. אני מתכוון, באמת שחבל לי על אנשים שיש להם
את זה, אבל הסרט הזה נוראי.
כן... לא, המשחק ביום שלישי... אמת... כן, בהחלט. אנחנו יכולים
להגיע למאלונ'ז. להתראות, אחי."
הוא מנתק ומסתובב אליי כדי לנזוף בי. "הייתי יכול להיות עכשיו
במסיבה."

"אף אחד לא מכריח אותך לבלות איתי," אני מציינת.
"אני מנסה להיות נחמד אלייך בגלל הלב השבור שלך והכול. אבל
האם את מראה קצת הכרת תודה? לא. את אפילו לא מסכימה לנשק
אותי."

אני רוכנת לעברו וטופחת לו על השכם. "הו, חמוד שלי, אני
בטוחה שכל בחורה שמופיעה ברשימת אנשי הקשר בטלפון שלך
תשמח לבוא ולתחוב את הלשון שלה בתוך הפה שלך. אבל לי, לעומת
זאת, יש סטנדרטים."

"מה, אני לא מספיק טוב בשבילך?" הוא מרים את הגבות. "רק
שתדעי, החברה שלך וולסי ממש אהבה לנשק אותי."
אני נוחתת בכוז. "הו, אתה מתכוון לניקור הקטן שהיא נתנה לך
כדי שגארט לא יידע עד כמה היא אהבה לנשק אותי? כן, אני יודעת
על זה הכול, מתוק. זו הייתה נשיקת ייאוש." גם אם זה עדיין משגע

לי את השכל לחשוב שהאנה ממש נישקה את הבחור הזה – דין הוא כל כך לא הטיפוס שלה.

אבל שוב, אף פעם גם לא חשבתי שכוכב ההוקי גארט גרהם הוא הטיפוס שלה, וטראו אותם עכשיו. נפשות-תאומות.

"זו לא הייתה נשיקת ייאוש, טוען דין.

"הא-הא, תמשיך להגיד את זה לעצמך."

הוא מסתכל על המסך. הדמות הראשית שוב מכינה אוכל. ארוחת ערב הפעם. ויש יותר מדיי קלוז-אפים בלתי נחוצים על תפוחי האדמה שהיא מקלפת. היא אוכלת הרבה בסרט הזה.

"אלוהים, פשוט תהרגי אותי ודי." הוא נשען אחורה ומעביר את שתי ידיו בשיערו עד שהוא מבולגן לגמרי. "אני לא מסוגל לראות אפילו עוד שנייה מהסרט הזה."

גם אני לא, אבל אני כישלתי את הדייסה הזאת ועכשיו אני צריכה לאכול אותה.

"את יודעת מה?" הוא מכריז. "תשכחי את המריחואנה. יש רק דבר אחד שיכול להפוך את הסרט המחורבן הזה לנסבל."
"כן, מה זה?"

במקום לענות הוא קופץ מהספה ונעלם במטבח. עייפה, אני מקשיבה לצלילים של ארונות נפתחים ונסגרים, כוסות מקישות זו בזו, ואז הוא חוזר, מחזיק בקבוק ביד אחת ושתי כוסיות שוטים ביד השנייה.

דין מחייך ואומר, "טקילה".

3

אלי

מישהו הולם בראשי עם פטיש מעץ. כמו אחד מפטישי העץ הענקיים הקומיים האלה, שאפשר לראות דמויות בסרטים מצוירים מכות בהם זו את זו. זה מרעיש.

וואו. יש לי כזה האנגאובר.

אפילו האנחה הבקושי-נשמעת שחומקת מבין שפתיי מספיקה כדי לאמלל את הרקות שלי. וכשאני מסתובבת במיטה זה מעלה בי גל של בחילה, שחונק לי את הגרון וגורם לעיניי לדמוע. אני נושמת כדי לעבור את זה. לשאוף. לנשוף. אני פשוט צריכה להשתלט על הבחילה מספיק זמן כדי להספיק להגיע אל השירותים, כדי שלא אקיא על הסדינים הנקיים של גארט גרהם.

אני לא במיטה של גארט.

ההכרה מכה בי תוך כדי זה שאני קולטת קול נשימה. לא הנשימות הרדודות האלה של שתיתי-יותר-מדיי-טקילה שיוצאות לי מהגרון, אלא נשימות רכות, של הבחור ששוכב לידי.

הפעם אני נאנחת. האנחה יוצאת מעמקי נשמתי.

הזיכרונות חוזרים פתאום והולמים בי בצבעי טכניקולור. הסרט האיום. השוטים של הטקילה. ה... שאר.

שכבתי עם דין בלילה.

פעמיים.

הלב שלי דופק מהר יותר כשאני לוטשת עיניים בתקרה. אני בחדר של דין. על השידה ישנה עטיפה קרועה של קונדרום. ו... כן, אני עירומה.

אולי זה היה חלום רע, מנסה קול בתוך ראשי להרגיע אותי.
אני לוקחת עוד נשימה עמוקה ומוצאת את האומץ להפנות את ראשי. מה שאני רואה מכווץ שוב את ריאותיי.

דין עירום לגמרי שרוע על הבטן. התחת החשוף שלו מלגלג עליי, לא רק מפני שהוא מושלם כל כך, אלא בגלל השריטות האדומות על פלחי הישבן ההדוקים שלו.

הציפורניים שלי השאירו את השריטות האלה. אני מרימה יד רפה ומבחינה בכך שהציפורן על האצבע המורה שלי שבורה. שכרתי ציפורן כשאחזתי בתחת של דין. זה בטח קרה כשהיינו למטה – אני זוכרת שהוא היה מעליי בפעם הראשונה, על הספה. ההיקי הסגלגל על הכתף השמאלית שלו קרה כאן, במהלך הסיבוב השני שלנו כשאני הייתי למעלה.

"אני רוצה את חדר השינה המסתורי שלך. אני רוצה להיות הראשונה שתחנוך אותי."

המילים שאני עצמי אמרתי מתרוצצות במוחי, שגם כך מבוזגן לגמרי. כפי שמסתבר, אני לא הבחורה הראשונה שהוא הביא לחדר שלו. הוא אמר לי את זה בעצמו. וזה לא כל מה שהוא גילה לי. כן, אני מחזיקה עכשיו בבעלותי אוצר של ידע, שהאנה ניסתה להניח עליו את ידיה במשך שנה שלמה – למה דין מעדיף לזיין בכל מקום, חוץ מאשר בחדר השינה שלו. למרבה הצער, הידע לא מסתיים שם. אני יודעת איך דין נראה עירום. אני יודעת מהי ההרגשה כשהוא חודר לתוכי. אני יודעת אלו קולות הוא משמיע כשהוא גומר.

אני יודעת יותר מדיי.

הראש שלי הולם חזק יותר.

פאק.

פאק, פאק, פאק.

מה לעזאזל עשיתי? אף פעם בעבר לא עשיתי סקס מזדמן. ברשימת

האנשים שעשיתי איתם סקס מופיעים בסך הכול שלושה בחורים – שניים בתיכון, אחד בקולג' – וכולם היו חברים רציניים שלי. המבט שלי תועה בחזרה אל גופו הארוך, השרירי, של דין. למה נתתי לזה לקרות? אני יודעת לשתות. לא הייתי שיכורה עד אובדן-חושים בלילה. לא מלמלתי ולא נתקלתי בדברים ולא התנהגתי כמו אידיוטי. ידעתי בדיוק מה אני עושה, כשעשיתי את הצעד הראשון ונישקתי את דין.

אני עשיתי את הצעד הראשון.

מה הבעיה שלי?

אוקיי. אוקיי. זה לא סוף העולם. אני מעסה את הרקות הצורחות שלי בעזרת כריות האצבעות ומאלצת את עצמי להתעלם מהגבר הישן לידי. זה בסדר. זה היה רק סטוץ חד-פעמי. אף אחד לא מת. אני אולי אתחרט על זה – מאוד – אבל חרטות זה לחלשים, כפי שאבי אוהב לומר. למד מהשגיאות שלך והמשך הלאה.

זה מה שאני צריכה לעשות. להתקדם הלאה. לא. בעצם רק להתקדם. כמו לחמוק מהמיטה שלו, לעשות מקלחת ארוכה ולהעמיד פנים שאמש לא התרחש כלל.

חמושה בתכנית, אני מחליקה החוצה בזהירות מתחת לסדין המושלך באקראיות על פלג גופי התחתון. המזרן חורק ואני קופאת, מבטי המבועת נשלח אל דין. הוא עדיין ישן כמו מת.

אוקיי. אני לוקחת עוד נשימה ומעבירה את רגליי מעבר לדופן המיטה. כשכפות רגליי נוגעות ברצפה, דין מתנועע. הוא משחרר חצי-גניחה, חצי-נשימה. ואז הוא מסתובב, ו – אלוהים, אני יכולה לראות את הזין שלו.

הלחיים שלי בוערות כשאני לוטשת מבט בחבילה שלו. אפילו כשהוא רפוי, הוא מרשים. הוא צדק – באמת יש לו זין נהדר. ואלא אם כן זכרוני מטעה אותי, אני מאמינה שהיללתי בקול רם את הזין הזה הרבה, הרבה פעמים בלילה.

הפנים שלי לוחטות עוד יותר כשאני נזכרת בכל מה שאמרתי לו. בכל מה שעשיתי לו.

אנחה שקטה עולה בגרוני. בסדר, מספיק להעלות זיכרונות. אני צריכה להסתלק לכל הרוחות מחדר השינה הזה. לא. קודם אני צריכה למצוא את הטלפון שלי.

אני סורקת את החדר עד שאני מאתרת את מכנסי הטריינינג של דין. הוא לבש אותם אחרי ההשתעשעות שלנו על הספה, ואני די בטוחה שהטלפון שלי נמצא בכיס שלו.

את הבגדים שלי אני לא רואה בשום מקום – בפעם האחרונה שראיתי אותם הם היו בערימה על הרצפה בסלון. והמחשבה הזאת רק מעוררת עוד פאניקה, כי זה אומר שטאקר וודאי ראה אותם כשהגיע הביתה בליל אמש. שיט. הוא בטח שמע אותנו, כי אלוהים יודע שאני לא השתמשתי בקול הפנימי שלי כשהלשון של דין הייתה בין ה – שלי.

לא, אני לא מוכנה לחשוב על זה.

אני מפשפשת בכיסים שלו כדי למצוא את הטלפון שלי. כן, זה שם. תודה לאל.

אני מקלידה את הסיסמה. רגש אשמה שוטף אותי מכל הכיוונים, כשאני רואה את ההודעות שלא נקראו משון.

אלוהים. אילו היה יודע מה עשיתי, כששלח לי את כל ההודעות האלה מעומק ליבו. לא שאני חייבת לו הסברים כלשהם. נפרדנו. אנחנו נישאר פרוידים. אבל אני עדיין מרגישה נורא על זה ששכבתי עם מישהו אחר בזמן ששון היה בבית, מנסה נואשות לזכות בי בחזרה.

וזה גם לא סתם איזה בחור. שכבתי עם דין, הבחור שעמד לעשות שלישייה לפני שהופעתי. דין, הבחור שמזיין כל מי שיש לה דופק. דין, הבחור ש –

”תני לי את זה, בובה.”

הקול שלו מבהיל אותי, וצווחה קטנה נפלטת מפִּי. אני מסבה את ראשי לעבר המיטה, שם דין מתרומם לתנוחת ישיבה, מעביר יד אחת בשיערו הפרוע משינה. הוא בכלל לא נראה או נשמע מטושטש. עיניו הירוקות ערניות, וגופו העירום... עובר שינויים.

אני מרגישה שאני מסמיקה למראה הזין המתקשח במהירות שלו, ולכן אני משפילה מבט אל כפות רגליי היחפות. "אתה מוכן לכסות את עצמך?"

"זה לא מה שאמרת בלילה..."

הטון המלגלג שלו מעצבן.

"אנחנו לא מדברים על אמש. אף פעם."

הוא נראה משועשע אפילו יותר. "נו, תירגע. זה היה בסך הכול סקס." הוא לא עושה שום תנועה כדי לכסות את פלג גופו התחתון. במקום זאת הוא מותח את זרועותיו גבוה מעל ראשו ומושך את תשומת לבי אל שריריו המתוחים. ואל פרקי כפות ידיו. יש לו סימנים אדומים סביב פרקי כפות הידיים...

כי אני קשרתי אותו למיטה בלילה.

אלוהים אדירים.

כשהוא קולט לאן הפניתי את מבטי, זוויות פיו מתרוממות בחיוך. "אני מודה שזה היה הרבה יותר קינקי ממה שחשבתי שזה יהיה," הוא ממשיך בקריצה. "אבל לא מתלונן." תהרגו אותי. פשוט תהרגו אותי.

כשעוד זרם של השפלה מוחץ אותי, אני חוטפת את פריט הלבוש הראשון שאני מצליחה למצוא – חולצת טי שחורה עם צווארון V – ולובשת אותה. ריח מוכר מערפל את חושיי. משהו קצת חריף, וגברי. זה אותו ניחוח שנשמתי בלילה, כשהשפתיים שלי שוטטו על חזהו החשוף של דין. כאשר הפנים שלי היו קבורות בצווארו בזמן שמצצתי את עורו כאילו זו סוכריה. וכן, יש עוד היקי על הצוואר שלו.

כן, באמת עשיתי עבודה יסודית על הבחור הזה.

"אנחנו לא מדברים על זה," אני מסננת בשיניים חשוקות. "זה

קרה. זה היה בסדר. וזה לא יוזכר כאן שוב לעולם."

"זה היה בסדר?" בחיוך מדושן דין גורר את ידו במורד חזהו,

אצבעותיו הארוכות נחות ממש מעל קצה הזקפה העבה שלו. "זה היה

יותר מבסדר, ואת יודעת את זה."

"אתה מוכן, בבקשה, בבקשה, להתלבש?" אני מתחננת.
 "לא יכול. את לובשת את החולצה שלי." הוא מרים גבה. "למה
 שלא תוריד אותה ותזרקי אותה לכאן?"
 אין סיכוי. הבחור הזה אף פעם לא יניח יותר את עיניו על גופי
 העירום.

מכיוון שאני מסרבת לוותר על החולצה, אני עושה את הדבר השני
 הטוב ביותר ומפנה אליו את גבי כדי לעבור על ההודעות בטלפון שלי.
 אני מתעלמת מההודעות של שון ומדלגת אל ההודעות מהחברות שלי.
 אחת מהאנה, שבודקת איך עבר עליי הלילה, ואחת ממייגן, שמזמינה
 אותי לבראנץ'.

אני שולחת מהר הודעה למג, עם כן מהדהד, ומבקשת ממנה לבוא
 לקחת אותי מהבית של גארט. בדיוק כשמופיעה הבועה האפורה
 המציינת שהיא מקלידה תשובה, הטלפון נחטף מידי.
 "היי!" אני מזועזעת לגלות את דין מאחוריי. וואו. הבחור נע כמו
 נינג'ה.

"אני אחראי על זה, זוכרת?" הוא שוב לועג לי, מרחיק את הטלפון
 מהישג ידי. "כאחראי עלייך אני חייב לייעץ לך להתעלם –" הוא
 מעיף מבט במסך, "מתשע ההודעות של האקס שלך. שום דבר טוב לא
 ייצא מקריאת ההודעות האלה."

הוא צודק לגבי זה. אבל אחרי מה שקרה בינינו בליל אמש, אין
 מצב שדין יהיה אחראי על מערכת היחסים שלי.

"זה בסדר," אני ממלמלת. "אני לא זקוקה לעזרה שלך."
 הוא חוזר על ההקנטה הקודמת שלו. "זה לא מה שאמרת בלילה.
 הטלפון שלך נשאר איתי בסופ"ש הזה. אלי-קאט. לא להתווכח."
 אלי-קאט? הצילו. הוא נתן לי שם של חיית מחמד.

"אני פוגשת חברה," אני אומרת. "אז אני צריכה את הטלפון
 שלי, אוקיי? וחוץ מזה תפקידך כאחראי הסתיים רשמית. אני חוזרת
 למעונות אחרי הבראנץ'."

הוא מקדיר פנים. "לא, את נשארת כאן לסוף השבוע."
 "לא, כבר לא."

אני מנסה לחטוף ממנו את הטלפון. הוא שוב מזיז אותו הצידה.
 "זה מפני שהזדיינו בלילה?"

הלחיים שלי בוערות. "איזה חלק מלא מזכירים את זה שוב אף פעם לא הבנת?"

"זה בולשיט. את לא יכולה לעזוב רק מפני שאת ואני השתכרנו והזדיינו כמה פעמים. את מגזימה לגמרי."

אני לוקחת נשימה עמוקה. "אפשר בבקשה שלא נדבר על זה?"
 "בייבי, את חושבת שאני נהנה לדבר על הדברים האלה? אני מעדיף להתגלגל בשברי זכוכית מאשר להתמודד עם כל החרא הזה של הבוקר שאחרי. אילו היית כל בחורה אחרת, הייתי אומר בואי נשכח מזה, אבל את החברה הכי טובה של וולסי, אז זה אומר שאנחנו חייבים לדבר על זה." הוא מקלל פתאום. "אוי שיט. וולסי תהרוג אותי."

אוי שיט. זה נכון. אין ספק שאני אאלץ לשמוע הטפה חמורה מפיה של האנה, אם היא תגלה ששכבתי עם דין. אולי בעוד כמה ימים, אולי שבוע – או עשור – אני אצליח לספר לה מה קרה אמש; כרגע אני רוצה לשכוח מזה לגמרי. וזה אומר להסתיר את זה מהחברה הכי טובה שלי כל עוד אני יכולה.

"היא לא תהרוג אותך, כי אנחנו פשוט לא נספר לה," אני אומרת בתקיפות. "ברצינות, זה חייב להישאר בינינו."
 "מוסכם."

"ואסור לך להזכיר את זה יותר לעולם. מבחינתי זה לא קרה." הוא מעיף בי מבט שחצני. "אל תשלי את עצמך, כובה. לא תצליחי להפסיק לחשוב עליי עכשיו, אחרי שטעמת מזה." כדי להדגיש את דבריו הוא תופס את הזין הקשה־למחצה שלו ונותן לו טיפה איטית. גל של חום עובר בי.

איכס. דין הטיפש והזין המדהים הטיפשי שלו.
 "כבר שכחתי מזה," אני משקרת. אבל בתוך ראשי צצים עוד זיכרונות, מה שגורם לי לרצות לצרוח בתסכול.

"אני אוהבת אותך ככה..."

"הא. אז את מודה בזה – את כן אוהבת אותי," הוא אומר באיטיות. אני מחייכת למראה פרקי כפות ידיו חסרי התנועה. "אמרתני שאני אוהבת אותך ככה." הפה שלי יורד באיטיות על הזין הזקור שלו. "נתון לגמרי לחסדיי..."

אלוהים אדירים. הלחיים שלי שוב לוהטות. שון לא תמיד שיתף פעולה עם האופי ההרפתקני שלי, כשהיה מדובר בסקס. אני הייתי זאת שהייתה צריכה לשדל אותו ולהפציר בו לנסות בכל פעם שעלה בי רעיון חדש וקינני.

דין אפילו לא מצמץ כשעשינו את התעלולים המיניים שלנו. "את צריכה שאזכיר לך כמה טוב זה היה?" הוא מטה את ראשו בשעשוע, היד שלו עדיין על הזין.

"לא. אני צריכה שפאקינג תתנהג כמו מבוגר," אני מתפרצת. אני מאבדת סבלנות, ואני כועסת על עצמי מכדי שאצליח לשלוט בכעסי. "יש לי הנגאובר ואני לגמרי נבוכה ואתה רק מדרדר את המצב כשאתה זורק לי בפנים את מה שקרה אמש, בסדר?"

הוא נראה מהוסס. "שיט." הוא מכחח בגרונו ועוזב את הזין שלו, ואז ממהר להרים את המכנסיים. "אני מצטער, לא התכוונתי לגרום לך להרגיש לא נוח." הוא לובש את המכנסיים.

"ואין לך שום סיבה להיות נבוכה. שנינו אנשים מבוגרים. היה לנו כף, גרמנו זה לזו לגמור כמה פעמים. לא עניין גדול, בסדר? אבל אם את באמת לא רוצה שאני אזכיר את זה שוב, אני לא אזכיר." הנשימה שלי רועדת קצת כשאני אומרת: "תודה."

דין בוחן את פניי. "אנחנו בסדר?" אני מצליחה להנהן. הראש שלי עדיין כואב, אבל לא ההנגאובר הוא זה שגורם לי להרגיש חלשה ורועדת עכשיו. זו העובדה שעשיתי משהו כל כך לא אופייני לי. זו הידיעה האיומה ששכבתי עם מישהו אחר רק עשרים וארבע שעות אחרי שנפרדתי משון. זאת לא אני, לעזאזל.

"את בטוחה?" הוא לוחץ.

אני מאלצת את עצמי לדבר. "אנחנו בסדר, דין." הטלפון שלי

מזמזם, ואני רואה הודעה ממג, שמוסרת כי היא במרחק של חמש דקות מכאן. "אני צריכה להתלבש. מייגן תגיע לכאן עוד מעט." אני נושכת את שפתיי כשמשוהו עולה פתאום בדעתי. "חרא. הבגדים שלי למטה. טאקר..." כשאני משתתקת, דין פוסע אל החלון ומציץ מאחורי הווילונות. "הוא לא פה – הטנדר של לוגן לא נמצא. אני חושב שהוא לא בא הביתה כלילה."

אני מרגישה הקלה, אבל גם פרץ של כעס. כי איפה היה טאקר אתמול, כשהייתי צריכה אותו? אילו היה בבית, ככל הנראה לא הייתי מוצאת את עצמי בסוף במיטה עם דין. או שאולי הייתי מוצאת את עצמי בסוף במיטה עם טאקר, שהוא במקרה הג'ינג'י השווה ביותר שפגשתי אי פעם. הוא גם הרבה יותר שנון מהשותפים שלו, והוא לא מדבר על עצמו הרבה, אבל לפי מה שראיתי, הוא חכם, יודע להתבטא וללא ספק תאוה לעיניים.

במבט לאחור טאקר בטח היה להיות מועמד פנטסטי לריבאונד.

"אני ארוץ למטה להביא את הבגדים שלי," אני ממלמלת במבוכה. הוא קורא אחריי, "מה תגידי לוולסי על זה שברחת באמצע סוף השבוע? את יודעת שהיא תשאל שאלות."

לעזאזל. הוא צודק. "אני אגיד לה שהחלטתי ללבוש את בגדי המבוגר האחראי שלי ולהתמודד עם הפרידה בבית."
אני כבר בחצי הדרך לדלת, כשקולו שוב עוצר אותי. "אלי."
"כן?" אני פונה אליו.

עיניו הירוקות מביטות בי, לא מרוצות. "את בטוחה שאנחנו בסדר?"

לא. אני לא בטוחה בכלל. "אני בסדר," אני משקרת ואז מסתלקת מחדר השינה.

אם כבר "מצעד בושה", אז המצעד הזה הוא לא גרוע כל כך, כי לפחות אין כאן בסביבה אף אחד שיהיה עד לזה.

4

דין

תמיד הייתי פופולרי. מאז ומעולם. לא משנה עד כמה אני מביט לאחור, אני תמיד רואה את עצמי מוקף חברים. ובנות. הרבה הרבה בנות. אלו המצחקות בבית הספר היסודי, ששלחו לי פתקי, אתה מחבב אותי???. כשהמורה עמדה עם הפנים אל הלוח. הבנות בתיכון שהיו נלחמות על תשומת לבי ועומדות בתור כדי להתמזמז איתי במגרש הלקרוס אחרי שעות הלימודים.

וקולג', אל תתנו לי להתחיל לדבר על הקולג'. חשבתי שידעתי מה זה אומר להיות "מגנט לבחורות" לפני שהגעתי לברייאר, אבל שלוש השנים האחרונות חרגו אפילו מעבר לציפיות שלי לגבי עד כמה אהיה נחשק. ככל שאני מתבגר, כך נשים רוצות אותי יותר.

אז כן, אני לא מופתע מזה שאלי השליכה את עצמה עליי בלילה. זה היה בלתי נמנע מהרגע שבו היא הודיעה לי שיש לי "פטמות מושלמות".

אבל הגועל שהיה על פניה הבוקר כשהתעוררנו במיטה יחד? זה דבר חדש.

"קורסן המזדיין לא היה מצליח לעצור אפילו דיסקית, שנעה במהירות של שני מייל לשעה בקו ישר לכיוונו."

התלונה הרוטנת של חברי לקבוצה עוקרת אותי ממחשבותיי וגורמת לי להחניק אנחה. נראה שהבחור שאיתי, האנטר, לא מבין

אתיקה של ברים. אתה לא הולך לברים כדי לקטר וליילל על משחק הוקי. אתה הולך לברים כדי להשיג זיון. נקודה. אבל הילד רק בן שמונה-עשרה. יום אחד הוא ילמד.
 "אחי, המשחק היה לפני יומיים," אני אומר לסטודנט שנה א'.
 "תתגבר."

אני סורק את הבר ומחפש את טאקר, אך השותף שלי לא הופיע עדיין. הבר מלא בעיקר בחבר'ה מההוקי. כמה מחבריי לקבוצה, המוני אוהדים ומצעד של שפנפות-הוקי לבושות בקושי. יותר מכמה מבטים נשיים מעריכים נשלחים לעברנו, אבל נראה שהאנטר לא מבחין אפילו באחד מהם. הפנים שלו מתוחות, והוא בקושי נוגע במשקה שלו. "זאת אשמתך, אתה יודע," הוא אומר בטון מאשים. "אפילו לא רציתי לשחק השנה, אבל אתה פשוט היית חייב לשכנע אותי. יכולתי לסיים את הקריירה שלי כחלוץ כוכב בקבוצת התיכון מספר אחת במדינה הזאת. ועכשיו אני סתם חלוץ ימני כלומניק בקבוצה שהולכת ומידרדרת."

אני לוגם מהבירה. "מישהו אמר לך פעם שאתה לא יודע להפסיד בכבוד?"

"לך תזדיין. כאילו שאתה נהנה להפסיד."

"ברור שאני לא. אבל אני גם יודע שניצחון זה לא הכול. אה, ודרך אגב, השלכת אבנים... על בתים מזכוכית וכו' וכו'."
 "מה זה אמור להביע, לעזאזל?"

"זה אומר שבמקום להאשים את קורסן, שנתן לשלושה שערים להיכנס, אתה צריך להתמקד בעובדה שאתה לא הבקעת אפילו שער אחד. זו לא אוניברסיטה יוקרתית, סופרסטאר. לא קל להפיל שחקני הגנה בקולג'."

קשות, אבל נכון. והאנטר דבנפורט צריך לשמוע את זה. המאמן לא היה קשוח עם האנטר באימון, מפני שמלבד גארט הוא החלוץ היחיד בקבוצה שיש לו יכולת להיות מעולה. אבל שלא כמו גארט להאנטר יש חולשה גדולה אחת – ביטחון מופרז. הילד חושב שהוא סידי קרוסבי הבא.

"אתה אומר שאני לא מספיק טוב כדי לשחק ברמה הזאת?" במקום כעס הפנים של האנטר מביעות מצוקה, וזה רק מדגיש את היתרון הגדול שלו – הוא תמיד שואף להשתפר.

"אני אומר שאתה צריך לעבוד. עשית כמה שגיאות של חובבן במשחק הקודם. למשל, כשפיצי היה בבעיה אחרי היתרון המספרי ההוא? הלכת להציל אותו – זה לא התפקיד שלך, אחי. אתה לא מחליק לפינה של שחקן אגף אחר. אתה חייב לסמוך על החלוץ המרכזי שלך שיעזור לבחור השני."

האנטר לוקח לגימה מהירה מהבירה.

"ולפעמים אתה גרוע בקריאת מהלכים. כששחקן הגנה של איסטוד נתן את המסירה המתוקה הזאת, שהובילה להתקפה מתפרצת? היית צריך לצפות מראש אל מי הוא ימסור, אבל קראת אותו לגמרי לא נכון."

"הסתכלתי כל הזמן על הדיסקית," הוא מוחה.

"תשכח מהדיסקית. תסתכל על השחקן, בחור. שים לב על מי הוא מסתכל, לאן החברים שלו לקבוצה נעים. תקלוט למי הוא מכון ותדאג למנוע את המסירה הזאת."

האנטר משתתק. כשהוא שוב מדבר, הוא נשמע מתרשם בעל כורחו. "אתה יודע הרבה על העניינים האלה, הא?"

אני מושך בכתפיי. אני יודע שיש לי מוניטין, שאני לא רציני בעניין ההוקי באותה מידה כמו חבריי לקבוצה, ואולי יש בזה קצת אמת, אבל זה לא אומר שאני לא מבין איך המשחק עובד ואת הניואנסים שלו.

הוקי הוא חלק מחיי מאז שאני יכול לזכור. גדלתי כשאני משחק הוקי. גם לקרוס, אבל זה היה בעיקר דרך להעביר את הזמן באביב עד שעונת ההוקי התחילה שוב.

גם אבי וגם אחי הבכור שיחקו הוקי בהרווארד. גם אני הייתי יכול, אבל בחרתי במקום זאת בברייאר. אני תמיד הולך בעקבותיהם, ואני משער שרצייתי להיות שונה או איזה חרא כזה.

אל תטעו – אני לא משחק הוקי רק משום שהם שיחקו. אני אוהב

את המשחק. זה פשוט לא מרגש אותי כמו שנראה שגארט ולוגן מתרגשים בכל פעם שהם על הקרח.

למען האמת, אני נהנה יותר באימונים. אני נהנה מהתרגילים ומהמאבקים, מההזדמנות להשתפר ולעזור לחברי הקבוצה שלי להשתפר. לא מעניין אותי להיות מקצוען אחרי שאסיים את הקולג', וזה ישמח מאוד את משפחתי, כי הגברים של משפחת הייורדדי לורנטיס לא נהיים ספורטאים מקצוענים. הם נהיים עורכי־דין. בסתיו הבא אלך ללמוד משפטים בהרווארד כמו שאר בני משפחתי. זה בסדר מבחינתי, ואין לי ספק שאהיה טוב בזה. הקסם הדי לורנטיסי שירשתי מאבי מבטיח פחות או יותר שאצליח לשכנע שופטים בכל מקום.

"מה עוד אני עושה לא נכון?" האנטר נשמע יותר סקרן מאשר מעוצבן.

אני מחייך אליו. "אגיד לך מה, מה דעתך על כמה אימונים אחד-על-אחד השבוע? אני אברוק אם המאמן יצליח להשיג עוד שעות על הקרח."

"אתה רציני? אני ממש אעריך את זה, באמת. תודה –"

אני קוטע אותו. "אבל רק אם אתה מסכים להפסיק לדבר על הוקי בערב הזה." אני מצביע לעבר הבר העמוס. "תסתכל מסביב. יש כאן משתה של בחורות שוות. תבחר אחת שמוצאת חן בעיניך ולך לחגוג, אידיוט."

האנטר צוחק, אבל עיניו הכהות נוצצות כשהוא קולט את הנוף. כמה בחורות מגיבות לתשומת לבו בחיוכי מוכנה-להודיין, אבל במקום לסמן להן לבוא, הוא מעיף בי מבט – בעצם מעיף מבט בצוואר שלי – ונוחר. "בעצם, אולי אתה צריך להציג בפניי את החתולה הפראית שאיתה היה לך סטוץ בלילה. נראה לי שיהיה כיף עם גברת היקי."

אני מתקשח. אין סיכוי שאתן לילד הזה להתקרב לאלי. הוא אולי צעיר, אבל הוא בהחלט בדרך להפוך לפלרטטן עוד יותר גדול ממני. אבל טוב, אולי האנטר הוא זה שאני צריך לחשוש לגורלו. אחרי הביצועים של אמש אלי הייו הוכיחה שהיא לגמרי מסוגלת להשאיר את חותמה על גבר. אלוהים. הבחורה הזאת יודעת לזיין.

לעזאזל, עכשיו הזין שלי קשה-למחצה. זה קורה לו כל היום, נעמד לו בכל פעם שאני חושב על אלי. זה היה הסטוץ הכי לוחט שהיה לי מזה זמן רב. לעזאזל, פרקי הידיים שלי עדיין כואבים מהקשירה אל המיטה, אבל זה מסוג הכאבים שרק גורמים לי לרצות לעשות את זה שוב.

לטפוח על אותו ישבן יותר מפעם אחת זה בדרך כלל לא הסגנון שלי, אבל כרגע הזין שלי משתוקק עד כאב לקבור את עצמו שוב בתוך הכוס השובב של אלי.

"מצטער, סופרסטאר, זה לא יקרה," אני אומר לו. "תמצא לך תתולה פראית משל עצמך."

"בסדר." הוא מחייך, סורק פעם נוספת את החדר. "הו כן. אני חושב שאני יודע עם מי אני הולך הביתה הלילה."

אני עוקב אחר המבט שלו אל דלפק העץ הארוך, שם ברונטית גבוהה עומדת בגבה אלינו ורוכנת קדימה כדי להזמין משקה. היא לובשת חצאית שחורה קצרה, נועלת נעלי עקב גבוה, שיערה הארוך והחום נופל על גבה בגלים. הברמן כמעט מזיל ריר, עיניו הרעבות נעוצות בחולצה שלה, וזה מעיד על כך שכנראה יש לה שדיים יפים. אבל כל מה שאני יכול לראות זה התחת שלה, והוא פנטסטי.

בימים כתיקונם כבר הייתי בדרך אל הברונטית, אבל אני לא במצב רוח לזיין הלילה. המחשבות שלי חוזרות שוב ושוב אל אלי. אל הכוס של אלי. והציצים שלה. אלוהים, הציצים שלה היו משהו לא רגיל. ממלאים את היד באופן מושלם, עם פטמות ורודות-בהירות שהתקשו יותר מנטיפי קרח כשמצצתי אותן. אני נאנח ומסדר באופן אסטרטגי את אזור המפשעה שלי. אני מוכרח להפסיק לחשוב על הלילה, לעזאזל. אלוהים יודע שאלי עושה כמיטב יכולתה לשכוח אותו.

"מה אתה חושב?" האנטר שואל אותי.

אני מסיט את מבטי מהברונטית. "יכול להיות שהיא קצת מעל לליגה שלך."

"אני שחקן הוקי. אף אחת לא מעל לליגה שלי."

"אמת," אני משתעל. זה היה הדבר הראשון שלימדתי את האנטר

כשפרשתי עליו את חסותי בתחילת העונה. אבל אפילו כך לברונטית יש הגוף הכי סקסי שראיתי אי־פעם. אישה כזאת יכולה להשיג כל אחד כבר הזה, ואני לא בטוח שהאנטר סטורנט שנה א' עובר את הרף, גם אם הוא לובש ג'קט של קבוצת ההוקי של ברייאר.

בצד השני של החדר מסתובבת לפתע הבחורה שאנחנו מעריצים. תוך שנייה ההערצה שלי הופכת לתחושת גועל. "לעזאזל, ממש לא. תתרחק מזאת, ילד. היא רעילה."

"היא לא נראית לי רעילה," אומר האנטר באיטיות.

בן זונה תמים. למרבה המזל, אני יודע את האמת. סבריינה ג'יימס אכן מדהימה ביופיה, לא ניתן להכחיש זאת, אבל הייתי מעדיף לשפוף לעצמי שעווה חמה על הביצים לפני שהייתי שוכב איתה. טוב, לפני שהייתי שוכב אתה שוכב.

כן. מכיר את זה, עשיתי את זה, הייתי שם...

מישהו מתנגש בי מאחור, ואני מסתובב ורואה את טאקר מתקרב. הג'אקט השחור־כסוף שלו רטוב לגמרי, וכך גם השיער שלו. "אלוהים, יורד שם מכול." הוא מנער את גופו כמו כלב שקפץ זה עתה מתוך אגם.

"היי פידו, לך תייבש את עצמך מקום אחר," אני פוקד כשטיפות קרות ניתזות על פניי ופוגעות לי בעין.

האנטר אפילו לא מבחין שטאקר מטפטף מים על הנעליים שלנו. הוא עסוק מדיי בללטוש עיניים בסבריינה.

טאקר עוקב אחר מבטו של הסטורנט שנה א'. "נחמד," הוא מעיר, ואז מסתובב ומחייך אליי. "אני מבין שכבר תפסת עליה בעלות?" אני מחוורר. "אין סיכוי. זאת סבריינה, אחי. היא כבר שוכרת לי את הביצים בכיתה באופן יומיומי. אני לא צריך שהיא תשבור לי אותן גם מחוץ ללימודים."

סבריינה ואני לומדים יחד בחוג למדעי המדינה במסלול קדם־משפטים, כך שיש לנו הרבה יותר מדיי שיעורים יחד, וזה לא עוזר לשלוות הנפש שלי. שנינו גם ניסינו להתקבל לבית הספר למשפטים בהרווארד, ואני לא ממש שמח לגבי העניין הזה. המחשבה שאבלה

עוד שלוש שנים כשאני יושב באותם אולמות איתה גורמת להתאבדות להישמע כמו משהו מפתה למדיי.

"רגע, זאת סברינה?" שואל טאקר בהפתעה. "אני רואה אותה כל הזמן בקמפוס, אבל לא קלטתי שהיא זאת שאתה כל הזמן מקטר עליה."

"היא ולא אחרת."

הדיבור האיטי הדרומי שלו מופיע. "ממש חבל. אין ספק שתענוג להסתכל עליה."

"מה העניין עם שניכם?" מגביר האנטר את קולו. "היא האקסית שלך?"

אני שוב נרתע. "פאק, לא."

"אז אני לא אפר את קוד האחים אם אעשה מהלך?"

"אתה רוצה לעשות מהלך? לך על זה. אבל אני מזהיר אותך, הכלבה הזאת תאכל אותך בעודך בחיים."

ראשה של סברינה פונה אלינו בתנועה חדה. יש לה כנראה איזה סוג של רדאר פנימי, שמופעל בכל פעם שמישהו מכנה אותה כלבה. אני מתערב שהוא מופעל לעיתים קרובות.

כשהמבטים שלנו ננעלים, היא מגחכת לעברי ואז שולחת אליי אצבע משולשת וחוזרת לדבר עם חברתה.

האנטר נאנק. "טוב, אז כאן זה נגמר. היא לא תתלהב ממני עכשיו, אחרי שראתה אותי איתך. מה בעצם עשית לה?"

"ממש כלום," אני אומר בקדרות.

"בולשיט. בחורה לא רוצחת בחור בעיניה כמו שהיא עשתה אלא אם כן הוא פישל בגדול. היה לך סטוץ איתה?"

טאקר נוחר בכוז. "מה אתה חושב, ילד? אני מתכוון, תסתכל עליה."

"מראה חיצוני עלול להטעות," אני ממלמל.

השותף שלי לדירה זוקף את ראשו בהתרסה. "אז לא שכבת איתה?"

אנחה נפלטת מפי. "לא, אני כן. אבל זה היה לפני הרבה זמן. אני

די בטוח שלסטוצים יש תאריכי תפוגה. כאילו, אחרי שעברו שלוש שנים, זה כבר לא נחשב."

הבחורים צוחקים. "תן לי לנחש," אומר טאקר. "לא התקשרת אליה אחרי זה."

"לא," אני מודה. "אבל להגנתי אומר, כי קשה להתקשר אל בחורה, כשקודם כול היא לא נותנת לך את מספר הטלפון שלה, ושנית, כשאתה לא זוכר שזה קרה."

הלסת של האנטר נשמטת. "איך יכול להיות שאתה לא זוכר את זה?" הוא לעזאזל כמעט מזיל ריר בעודו מסתכל שוב על סברינה.

"שנינו היינו מחוקים. תאמין לי, גם היא לא זכרה הרבה."

"אז בגלל זה היא שונאת אותך?" האנטר ממשיך.

אני מנפנף בידי. "לא, הכעס התחיל בגלל משהו אחר. אבל אני ממש לא פאקינג מתכוון לדבר על זה עכשיו, כי בחייך, עכשיו שבת בערב ואנחנו אמורים לחגוג."

טאקר מכחכח בגרונו. "אני הולך לקחת איזו בירה. אתם זקוקים למילוי חוזר, חבר'ה?"

"אני בסדר," אומר האנטר.

כשטאקר מתקדם לעבר הדלפק, אני שולף החוצה את הטלפון ובודק מה השעה. תשע ושלושים. אני מדפדף באנשי הקשר בזמן שהאנטר מתחיל שוב לדבר איתי על הוקי. אני חושב שיש לי עדיין המספר של אלי מהפעם ההיא שבה היא תכננה את מסיבת יום ההולדת של האנה, באביב. היא שלחה בערך מאה הודעות המוניות, שתיארו כל פרט ופרט של המסיבה.

כן, זה עדיין בטלפון שלי. שמרתי אותה ברשימת אנשי הקשר **כהחברה הבלונדינית של וולסי**. אני כנראה צריך עכשיו לשנות את זה להחברה הקושרת של וולסי.

אני מקליד הודעה זריזה.

אני: הגעת בשלום למעונות?

זו שאלה מטומטמת, כי היא עזבה את הדירה שלנו הבוקר, כך שברור שהצליחה לחזור. בכל זאת אני מופתע כשהיא עונה לי מייד.

היא: כן. אני כאן עכשיו.

אני: מזג אוויר מחורבן הלילה. כנראה טוב שלא יצאת.
היא לא עונה על זה. אני לוטש עיניים במסך בתסכול, ואז תוהה
למה אכפת לי.

אני מלך הסטוצים. כמעט אף פעם לא קורה שאני מעוניין בסיבוב
חוזר אחרי ששכבתי עם בחורה, ואם יש בחורה אחת שלא כדאי
שאשכב איתה שוב, זאת אלי.

אין הרבה דברים בעולם שייכנסו לרשימת הדברים שמפחידים
אותי נורא, אבל החברה של גארט נמצאת במקום טוב בראש הרשימה
הזאת. וולסי לא תהיה מאושרת אם היא תגלה ששכבתי עם החברה
הכי טובה שלה; ואם וולסי לא מאושרת, גארט לא מאושר. וזה אומר
שאני אצטרך להתמודד עם ג'י מדבר אליי כולו מאוכזב. ולוגן יילך
בעקבותיו, ואז גרייס תקפוץ על העגלה של "דין-הוא-חרא", ופתאום
אני חוטף חרא מכל הכיוונים. זאת סיבה מספקת לא להיכנס לשם,
אבל הגוף החרמן שלי מתנהג כמו חרא עקשן.
אני רוצה אותה שוב.

עוד פעם אחת לא תזיק, נכון? שיט. או אולי פעמיים? אני לא
לגמרי בטוח כמה פעמים ידרשו כדי שאצליח להוציא אותה מהראש.
כל מה שאני יודע הוא שבכל פעם שאני חושב עליה, הזין שלי הופך
להיות קשה בטירוף.

לידי האנטר העביר את תשומת לבו אל קבוצת בנות בשולחן
סמוך, ואני לא יכול שלא להרגיש גאה כאשר הנהון קטנטן מצידו
גורם לשלישייה לפסוע לעברנו. הבחור שלי למד את המשחק.

"מי מכם יקנה לנו סיבוב שתייה?" מתגרה בנו אחת מהן. היא
גבוהה, בלונדינית ולובשת שמלת מיני שמגיעה לאמצע הירך.

כשהאנטר פותח את פיו כדי להשיב, כל האורות בכר מהבהבים
באופן מטריד. אני מזעיף פנים ושולח מבט אל טאקר, שהצטרף ממש
עכשיו אל החבורה. "זה סוף העולם שם או משהו?"

"יורד גשם ממש חזק", הוא מאשר.

האורות מפסיקים להבהב, ואני מבין כי זה הזמן שלי להסתלק.

אם תהיה הפסקת חשמל, אני מעדיף להיות בבית כשזה קורה, ולא על הכביש. ומלבד זאת עם כל הדיבורים שלי על לחגוג אני לא באמת מרגיש שבא לי להיות בבר הלילה.

"היי, אני הולך." אני טופח בירי על כתפו של שותפי לדירה. "נתראה בבית." אני לא מחמיץ את הבעת האכזבה שעל פני הבנות, אבל אני בטוח שהן ישכחו ממני ברגע שהאנטר וטאקר יפעילו את הקסם האישי שלהם.

דקה אחר כך אני יוצא מהבר ונוכח לדעת שטאקר לא התברח. בעשר השניות שלוקח לי להגיע למכונית אני נרטב עד העצם, נוטף מים על כיסויי העור של ה-ב.מ.וו. הברקים שמבזיקים לרוחב השמיים מאירים באור חזק כל כך, עד שהם הופכים את פעולת הדלקת הפנסים הקדמיים שלי לכמעט מיותרת. אני יכול כנראה לתת להבזקים הלבנים המסנוורים האלה להאיר את הדרך הביתה.

אני שוב שולף את הטלפון.

אני: מזג האוויר גרוע יותר ממה שחשבתי. תחזיקי פנס קרוב אלייך למקרה שתהיה הפסקת חשמל.

אוף, לעזאזל. אני נשמע כאילו אני כותב מדריך הישרדות מחורבן. למה אני בכלל כותב לה הודעה?

אלי משיבה: תודה על הטיפ, ואחר כך כותבת: ברצינות, תפסיק לדאוג לי, אני קוראת על הספה. מתחת לשמיכה. נעים לי כמו קרפד בתוך כד.

אני: על מרבד.

היא: ??

אני: אומרים 'כמו קרפד על מרבד'. ככה אומרים את זה. חמש שניות של דממת אלחוט, ואז הטלפון שלי מצלצל. אני מחייך כשאני עונה לשיחה.

"למה שהקרפד יהיה על מרבד?" היא תובעת לדעת.

אני מגחך. "למה שהוא יהיה בתוך כד?"

"כי זה מקום שנעים להיות בו! אם הוא יהיה על מרבד, מישהו עלול לדרוך עליו."

"אם הוא יהיה בתוך כד, מישהו עלול לשתות אותו."

"אנחנו כותבים עכשיו ספר גרוע של ד"ר סוס?"

צחוק עולה בגרוני. "באמת פאקינג נשמע ככה."

"טוב, בכל מקרה, אני חושבת שהניסוח שלי יותר טוב."

לרגע דעתי מוסחת מהגשם המתופף על השמשה הקדמית. הגשם

כבר יותר עכשיו, ושנייה אחרי כן כל האורות במגרש החניה כבים.

אני מקלל בשקט, כשחשיכה אופפת את המכונית. "שיט, הפסקת

חשמל עכשיו במאלוני'ז." אני מודיע לאלי. "תקפירי להישאר בפנים,

בסדר? ואל תתחילי לשוטט במסדרונות של בית בריסטול אם אין

חשמל."

"מה, אתה חושב שרוצח סדרתי עומד להתגנב למעונות ולדרוף

אחריי?"

היא שקטה לרגע. "וגם אם זה יקרה, אני בטח אצליח לגבור עליו."

אני מגחך. "אהה. בטח."

"היי, אני קשוחה," היא מתעקשת. "אבא שלי ואני השתתפנו

בתכנית הגנה עצמית ממש אינטנסיבית לאבא ולבת כשהייתי בת

ארבע-עשרה."

"הגנה עצמית אבא-בת? יש דבר כזה בכלל?"

"לא, אבל אנחנו המצאנו כזאת. הוא נסע הרבה כשהייתי ילדה,

ולכן בכל פעם שהיה בבית, הוא היה ממציא דרכים יצירתיות לחזק

את הקשר בינינו. אבל מאחר שהוא אדון מאצ'ו, הרשו לנו לעשות רק

דברים של בנים. כמו דייג, רכיבה באופני שטח או ללמוד איך להרכיב

זה לזה. בכל מקרה, אני מנתקת עכשיו. אני רוצה לגמור לקרוא את

המחזה הזה." היא משתהה רגע. "סע בזהירות."

"חכי," אני פולט לפני שהיא מספיקה לסיים את השיחה.

"מה?"

אני לוטש עיניים בגשם הגולש על השמשה הקדמית. תוהה מה

לעזאזל קורה לי.

ואז אני מלקק את השפתיים, שהתייבשו לפתע, ואומר: "אני רוצה

לזיין אותך שוב."

אני יכול לשמוע בטלפון את הנשימה שלה נעצרת.
 הגוף שלי מתקשח בציפייה. אני חושב על הקימור המתוק של
 התחת שלה ממלא את כפות ידיי. האופן שבו הפטמות שלה התכווצו
 כשרפרפתי עליהן בלשוני. והאחיזה ההדוקה של הכוס שלה, מוחץ
 את הזין שלי.

אנחה שקטה עוברת בחזי. זין עליי. אני כל כך רוצה את הבחורה
 הזאת. ועכשיו אני עוצר את הנשימה, ממתין לתשובה שלה.
 אחרי שתיקה ארוכה קולה הכעוס אומר: "להתראות, דין."
 אני רוטן בתסכול כשהשיחה מתנתקת.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מארח 'מחוץ לקמפוס' לחצי כאן